

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΛΔ' - Ἀριθ. Φύλλου 778

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1980 (Π.Ο.Η.)

Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 10. —

Γραφεία Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι Τ. 147 Τηλ. 3628280

Η ΕΝΩΣΙΣ ΚΑΙ ΗΜΕΙΣ

Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ἑτὺς ἀπὸ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει συναντήσεως τοῦ Νεοημερολογίτου Πατριάρχου Δημητρίου μετὰ τοῦ Πάπα Ρώμης Ἰωάννου - Παύλου, σημειοῦμεν τινά, θεωροῦντες τοῦτο χρέος ἐπιτακτικόν, ἵνα προφυλάξωμεν τοὺς ἀκούοντας τὰ κηρύγματα «ἀγάπη καὶ ἐνώσις», ὅτινα δὲν ἐδράζονται ἐπὶ τῆς Ὁρθοδόξου Διδασκαλίας, ἀλλὰ ἐπὶ βάσει ἀντορθόδοξου καὶ ἀντιχριστιανικῆς.

Εἶναι γνωστὸν εἰς πάντας, ὅτι ἀπὸ τοῦ 1924 καὶ ἐντεύθεν, οὐκ ἐπαυσάμεθα σπεντορεῖα τῇ φωνῇ διακηρύσσειν, ὅτι ἡ ἀλλαγὴ τοῦ Ὁρθοδόξου Ἐορτολογίου ἦτο ἐν βῆμα ἀπομακρύνσεως τῶν Ὁρθοδόξων ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Κύριον. Ἦτο ἐνέργεια καταφρονητικὴ πρὸς τοὺς Θεοφόρους τῆς Ἐκκλησίας Πατέρας, οἵτινες τῇ ἐπινοίᾳ τοῦ Παναγίου καὶ Τελεταρχικοῦ Πνεύματος ἐν Συνόδοις συνῆλθον, καὶ τὸ πολίτευμα τῆς νοητῆς ὁλκάδος ἐθέσπισαν. Ἦτο βόμβα ἰσχυρά, δι' ἧς ἀνετινάσσοντο οἱ Θεοὶ Νόμοι, οἱ περὶ τὰ Δόγματα καὶ τὴν τάξιν τῆς Ἐκκλησίας ἀναφερόμενοι. Καὶ δὲν διεμεύσθημεν. Διότι ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις εἶδομεν πλείστα ὅσα, ὃ οὐκ ἐστὶ δυνατόν συγγραφῆναι.

Ἰδίᾳ δὲ ἐπὶ τῶν προσπαθειῶν «ἐνώσεως»

Νεοημερολογιτῶν καὶ Παπικῶν τί νὰ εἰπώμεν; Τί νὰ ἀναμνησθώμεν; Νὰ ἀναμνησθώμεν τὴν ἀρνητικὴν ἐναντὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος θέσιν, ἣν ἔλαβεν Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, τιμηθεὶς διὰ τοῦ παρασήμου τῆς ἐλευθερίας; Νὰ ἀναμνησθώμεν ἕτερον Ἀρχιεπίσκοπον, ἐκπρόσωπον καὶ τοῦτον τοῦ προαναφερθέντος Θρόνου, ὅστις, ἀνευθυρίαστως ὠνόμασε τοὺς ὑπὸ τῶν Θεοφόρων Πατέρων θεσπισθέντας Κανόνες, οἵτινες καὶ ἀποτελοῦσι τὸ Σύνταγμα τῆς Ἀγιωτάτης Ἡμῶν Ἐκκλησίας, ὡς «ἀνθρωπίνους ἐπινοήσεις» καὶ «φόβητρα ἀφορισμοῦ καὶ δουλείας»; Αἱ θεωρίαι δὲ αὗται, ὡς καὶ πολλαὶ ἄλλαι, ὡς ἀντιπαρερχόμεθα ἐλλείπει χρόνου καὶ χώρου, ἐλέχθησαν, ἵνα ἐμφανισθῶσιν ἄρεστοι τοῖς πεπλανημένοις αἰρετικοῖς, οἱ λεγόμενοι Ὁρθόδοξοι.

Περὶ δὲ τῆς ἐν ἔτει 1979 γενομένης ἐν Φαναρίῳ συναντήσεως Πατριάρχου καὶ Πάπα τί νὰ εἰπώμεν; Τίνι δικαιώματι ὁ Νεοημερολογίτης Πατριάρχης ἀπεκάλεσε τὸν θρῖνοντα εἰς αἰρέσεις Πάπαν «πρεσβύτερον ἀδελφόν» καὶ «διάδοχον τοῦ Πέτρου»; Οὐδαμοῦ ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας ἐξάγεται ἡ πληροφορία, ὅτι ἱδρυτῆς τῆς ἐν Ρώμῃ Ἐκκλησίας ὑπῆρξεν ὁ

Πίστις Πλειάδος Ἀρετῶν Πρόξενος

«Πίστις ἔστι ἐλπιζομένων υπόστασις, πραγμάτων ἔλεγχος οὐ θλεπομένων» (Ἐβρ. ια' 1).

«Οὐ γὰρ ἔχομεν ὧδε μένουσαν πόλιν, ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν ἐπιζητούμεν» (Ἐβρ. ιγ' 14).

Ἀπόστολος Πέτρος. Αὕτη, ὡς μαρτυροῦν Ἐκκλησιαστικοὶ Ὁρθόδοξοι συγγραφεῖς, ἰδρύθη ὑπὸ Χριστιανῶν ἐμπόρων, οἵτινες προηγήθησαν τοῦ Ἀποστόλου. Οὐτε καὶ Ἐπίσκοποι μίας πόλεως καθίσταντο οἱ Ἀπόστολοι, ἀλλ' ἀπὸ τόπου εἰς τόπον διαμειβόμενοι, εὐηγγελίζοντο τὴν διὰ Χριστὸν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων. Συνεπῶς, διὰ τὴν τοσαύτη καὶ τηλικαύτη ἐκκλησιαστικὴ ἀνακρίβεια ἐξέρχεται τῶν Πατριάρχικων χειλέων; Διαπὶ ἐπαναλαμβάνεται θεωρία ψευδής; Καὶ διὰ τὴν αἵρετικὸς Πάπας τυγχάνει «πρεσβύτερος ἀδελφός» τοῦ Νεοημερολογίτου Πατριάρχου; Εὐρίσκεται μήπως ἐντὸς τοῦ Ὁρθόδοξου χώρου, ὡς ὀρθοτομῶν τὸν λόγον τῆς ἀληθείας; Εὐρίσκεται μήπως ἐντὸς τοῦ πολιτεύματος, ὅπερ οἱ Θεοτάτοι Πατέρες ἐθέσπισαν; Ὁχι. Καὶ ὁ σημερινὸς Πάπας πρεσβεύει τὰς ἰδίας αἰρέσεις, ὡς καὶ οἱ προκάτοχοί του, καὶ ἐκτὸς Ἐκκλησίας τυγχάνει ἀπὸ τοῦ ἔτους 1054, ὅτε ὀριστικῶς ἐξεβλήθη, ἵνα μὴ ἐκ τῆς λύμης τῆς αἰρέσεως, προσβληθῇ τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας. Συνεπῶς, τίني δικαίωματι οἱ διάφοροι «Ὁρθόδοξοι» Ἀρχιερεῖς συμπροσεύχονται μετ' αὐτοῦ καὶ μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ; Τίني δικαίωματι ἀποκαλοῦσιν αὐτὸν PRIMUS INTER PARES; Τίني δικαίωματι ἐπιτρέπουσιν αὐτῷ νὰ ἐνεργῇ ὡς ὑγιὲς μέλος τῆς Καθολικῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας;

Ἰσχυρίζονται τινες θεολόγοι, ἐν τῇ οὐσίᾳ ὁμως κενολόγοι, ὅτι νέος ἀὴρ ἐπνευσεν εἰς τὸν Βατικάνειον ὀρίζοντα. Ὅτι διὰ τῆς ἐπιδεικνυμένης ὑπ' ἀλλήλων ἀγάπης, τὰ διεστῶτα πρὸς συναψιν ὁδηγηθῶσιν. Ὅτι εἰλικρίνεια καὶ καθαρότης κυβερνᾷ τὰς καρδίας τῶν αἰρετικῶν. Πόσον ὁμως ἀπατῶνται! Πόσον ὁμως διαψεύδονται! Πόσον ἀποδεικνύονται ἀνακόλουθοι τῶν ἰσχυρισμῶν των! Διότι ἡμεῖς, μελετήσαντες ἐπισταμένως τὸ ὑπὸ τῆς ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ Ἐπιτροπῆς τῆς Παπικῆς «Ἀρχιεπισκοπῆς» Ἀθηνῶν ἐκδοθέν καὶ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ γλῶσσῃ μεταφρασθέν βιβλίον τοῦ WILHELM DE VRIES «ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΚΑΘΟΛΙΚΙΣΜΟΣ», εἶδομεν ἐν ἐκτάσει «τὴν ἀγάπην καὶ τὴν εἰλικρίνειαν» τῶν Παπικῶν. Διεκδικοῦν δι' ἑαυτοὺς τὴν ἀλήθειαν, ὁμιλοῦν περὶ «φωτισμοῦ» σχίσματος, διὰ «προσπάθεια ἀφομίωσης τῆς Ἀνατολῆς σπὸ σώμα τῆς Δύσεως» καὶ τέλος λέγουσι, πῶς «γὰρ νὰ γίνῃ κοινὸς αὐτὸς ὁ πόθος (ἤτοι τῆς ἐνώσεως), θὰ πρέπη νὰ ξαναβρῇ ἡ ὀρθόδοξία τὴν θέσιν τῆς μέσας στὴν καθολικὴ Ἐκκλησία ἢ ὁποῖα μετὰ τὴν

Πλειάδα αἱ μαρτυρίαι περὶ τῆς Πίστεως αἱ ἀναφερόμεναι τόσον εἰς τὴν Παλαιὰν ὥσον καὶ τὴν Καινὴν Διαθήκην, αἱ ὁποῖαι μαρτυροῦν, δεβατοῦν καὶ πληροφοροῦν πάντα ἄνθρωπον διὰ τὰ εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα, τὰ ὁποῖα ἔχουν τὴν βάσιν καὶ τὴν ἀρχὴν ἀπὸ αὐτῆς ταύτης τῆς

σειράς τῆς ὀφείλει νὰ εἶναι πραγματικὰ οἰκουμένη, ἀνοικτὴ σὲ ὅλους τοὺς λαοὺς καὶ πολιτισμούς τῆς γῆς» (σελ. 6). Θαυμάσωμεν ἀγάπην, εἰλικρίνειαν καὶ Θεολογικὴν γλῶσσαν! Ἡ παπικὴ παραιναιγωγὴ καυχᾶται, ὅτι αὕτη καὶ μόνον αὕτη, διακρατεῖ τὴν ἀλήθειαν, καὶ πάντες οἱ μὴ ὑποκείμενοι τῇ Ρωμαϊκῇ Ἑδρᾷ, εὐρίσκονται ἐκτὸς ταύτης! Καὶ οἱ Νεοημερολογίται μετὰ τὰς συμπροσευχάς, μετὰ τὴν ἀβραφροσύνην, μετὰ τὴν χαρακτηρίζουσαν αὐτοῖς πολιτικὴν, μετὰ τὴν ἀποδοχὴν τῶν αἰρετικῶν διδασκαλιῶν καὶ εἰ τι ἄλλο, νομίζουσιν ὅτι διαλέγονται μετ' ἐκείνων ἀρνίων, ἐπιθυμοῦντων τὴν ἐν Χριστῷ ἐνότητα!

Ταύτην τὴν ἐπικίνδυνον διὰ τὴν Ὁρθόδοξίαν πολιτικὴν τοῦ Βατικανοῦ κατ' ἐπανάλειπιν καταγγέλλομεν. Ἐχαρακτηρίσθημεν ὡς ἀρνηταί τῆς ἐνότητος καὶ ἀδιάλλακτα στοιχεῖα. Τούναντιον, ἡμεῖς καθ' ἐκάστην ἀναίμακτον Μυσταγωγίαν, ὑψοῦμεν ἱκετίδας χεῖρας πρὸς τὸν Ἱδρυτὴν τῆς Ἀγιοπάτης Ἡμῶν Ἐκκλησίας, δεόμενοι «ὑπὲρ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως». Ἐνώσεως ὁμοῦ κατὰ Χριστόν. Ἐνώσεως συμφώνως τοῖς Θεοῖς καὶ Ἱεροῖς Κανόσι. Ἐνώσεως, ὡς θέλουν «τὰ πάγχρυσα στόματα τοῦ λόγου», οἱ Θεοὶ Πατέρες.

Διὸ καὶ ἐν πλήρει ἐπιγνώσει τῆς ἀποστολῆς καὶ τῆς θέσεως Ἡμῶν, ἀπευθυνόμεθα πρὸς πάντας τοὺς εὐσεβεῖς καὶ Ὁρθόδοξους Χριστιανούς, οἵτινες, ὡς μὴ κτώμενοι τὴν ἀπαιτούμενην ἐκκλησιαστικὴν κατάρτησιν καὶ δειλαισθέντες ἐκ τῶν κηρυγμάτων τῶν διαφόρων σειρῶν, κρίνουν τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἐνώσεως ὅλως ἐπιπολαίως καὶ ὀπερισκέπτως. Κρούομεν δὲ αὐτοῖς τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου, καθ' ὅτι, ἡ ἀποδοχὴ αἰρετικῶν καὶ πεπλανημένων θεωριῶν, ἐγκυμονεῖ κίνδυνον μέγαν διὰ τὸ ἔθνος ἡμῶν, ὅπερ, ἐὰν ἀπολαμβάνῃ σήμερον τὴν ἐλευθερίαν, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν ἀλώβητον διακράτησιν τῆς Ὁρθόδοξου ὁμολογίας. Ὡσαύτως δὲ ἀπευθυνόμενοι καὶ πρὸς πάντας ἐκείνους, οἵτινες ὑπὸ τὸ κάλυμμα τῆς εὐσεβείας ἐπιχειροῦσι νὰ πλήξωσιν ἐκ τῶν ἐσωθεν τὴν Μαρτυρικὴν Ἡμῶν Ἐκκλησίαν, καλοῦμεν αὐτούς, ὅπως ἀναλάβωσι τὰς εὐθύνas τῶν ἐναντι τοῦ Ἁγίου Θεοῦ, τῆς Ἱστορίας καὶ τῶν ἀνθρώπων, καθ' ὅσον «καιροὶ οὐ μενετοί».

Στῶμεν ὅθεν καλῶς.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

† Ὁ Ἀθηνῶν ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

πίστιν, τῆς ὁποίας ἀρχηγός καὶ θεμελιωτής εἶναι ὁ Σωτὴρ καὶ Λυτρωτής τοῦ Κόσμου, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός (Ἐβρ. ιβ' 2), πρὸς τὸν Ὅποιον τὸ ἀνθρώπινο γένος ὀφείλει νὰ ἀποβλέπῃ, πρὸς τελειοποίησιν καὶ μακαρισμόν.

Διὰ τῆς Πίστεως, ἡ ὁποία εἶναι ἀποδείξις καὶ ἐκδηλωσις εὐσεβοῦς ἀφαισώσεως τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεόν, πλέον δὲ τούτου καὶ καλὴ μαρτυρία τῆς περὶ τούτου ἀποδοχῆς παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὅποιος παρέχει πρὸς τὸν ἄνθρωπον τὰ γνωρίσματα ἐκεῖνα τὰ διὰ τῆς ψυχῆς του νοούμενα, τὴν ὑπαρξίν τῶν ὁποίων ἐλπίζει καὶ ἀντιλαμβάνεται ὡς ἐνώπιόν του εὐρισκόμενα.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, εἰς τὸ ια' Κεφάλαιον τῆς πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῆς Του πραγματεύεται διὰ τὴν Πίστιν τὴν ὁποίαν ὡς ἀναφέρει εἰς τὸ Κεφάλαιον τοῦτο, κατανοοῦμεν καὶ ἀναγνωρίζομεν διὰ τῶν πνευματικῶν αἰσθητηρίων τῆς ψυχῆς, ἀποδεχόμενοι διὰ τῆς ὀρθῆς ὁμολογίας, ὅτι λόγος καὶ πρόσταγμα Θεοῦ εἶναι ἡ δημιουργία πάντων τῶν ὀρωμένων, εἰς χρόνον κατὰ τὴν θεῖαν βουλὴν πραγματοποιηθεῖσα, γεγονότα τὰ ὁποῖα δὲν δυνάμεθα νὰ κατανοήσωμεν διὰ τῶν σωματικῶν αἰσθήσεων.

Ἡ Πίστις μετὰ πεποιθήσεως καὶ παρρησίας ἐκδηλουμένη, εἶναι τὸ μέσον διὰ τοῦ ὁποίου ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ εὐαρεστήσῃ τὸν Θεόν, πρὸς τὸν Ὅποιον προσερχόμενος ὀφείλει προηγουμένως νὰ πιστεύῃ καὶ παραδέχεται ἀπολύτως καὶ ἀνεπιφυλάκτως ὡς Θεὸν ἀληθινόν, διὰ τριῶν προσώπων γνωριζόμενον, Πατέρα, Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, Τριάδα ὁμοούσιον, ἀδιάρητον καὶ ἀχώριστον, ὡς τοῦτο Θεοπνεύστως διέτύπωσαν εἰς τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως, οἱ Ἅγιοι καὶ Θεοφόροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. Ἄνευ τῆς Πίστεως ταύτης καὶ τῆς Ὁμολογίας εἶναι ἀδύνατον ὁ ἄνθρωπος νὰ εὐαρεστήσῃ τὸν Θεόν, πρὸς τὸν Ὅποιον καταφεύγει καὶ ἀναγνωρίζει ὡς μόνον Θεὸν ἀληθινόν, ὡς προηγουμένως ἀναφέρεται, πλέον δὲ τούτου ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι μισθοδοτὴς εἰς ἐκεῖνους ἐκ τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι τὸν ἀναζητοῦν ὅπως τὸν εὐαρεστήσουν διὰ τῆς εὐσεβείας καὶ τῶν καλῶν ἔργων, ἀποτελεσμάτων πράγματι τῆς Πίστεως.

Μεγάλα, θαυμαστά καὶ παράδοξα ἀσφαλῶς καὶ βεβαίως, τὰ τῆς Πίστεως κατορθώματα, ὡς ἀναφέρονται εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφὴν καὶ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ὑμνογραφίαν, ἡ δὲ Ἱερὰ Παράδοσις διεφύλαξεν ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν, ὡς τιμίαν παρακαταθήκην.

Ὁ Ἀβελ, ὁ Νῶε, ὁ Ἀβραάμ, ὁ Ἰσαάκ, ὁ Ἰακώβ, ὁ Ἰωσήφ, ὁ Μωϋσῆς, ἅπαντα ἡ ἐνδοξος χορεία τῶν Προπατόρων καὶ τῶν Προφητῶν, ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος, ἡ ἐκλεκτὴ τοῦ Θεοῦ, ἡ Μητὴρ τοῦ Κυρίου καὶ πρέσβειρα τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ὁ Τίμιος Πρόδρομος καὶ Βαπτιστής Ἰωάννης, ἡ πανευκλεὲς στρατιά τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, τῶν Θεοφόρων Πατέρων, τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, τῶν Ὁσίων, τῶν Ἀσκητῶν, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ἡ θριαμβεύουσα εἰς τοὺς οὐρα-

νοὺς Ἐκκλησία τῶν πρωτοτόκων, τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ Θεοῦ, τῆς Πίστεως τὰ νικητήρια κατορθώματα προβάλλουν καὶ κατευθύνουν ὡς φάροι ἀειφωγεῖς, καὶ τὰ ἐκ ταύτης ἐπιτεύγματα ὑποδηλοῦν, ὡς ἐκλεκτὸν τῆς εὐσεβείας γεώργιον καὶ τῆς ἀληθείας ἐργάται. Ἐκαλλιέργησαν τὴν πλειάδα τῶν ἀρετῶν διὰ τῆς Πίστεως, ἐδοκιμάσθησαν διὰ τῶν θλίψεων, ἐσφυριλαπήθησαν διὰ τῆς ὑπομονῆς καὶ ἐπέτυχον τῆς ἐλπίδος τὴν χαρμόνην, τῆς δικαιοσύνης τὸν στέφανον παρὰ τοῦ δοτῆρος τῶν ἀγαθῶν, τοῦ Πανοκτίρμονος Θεοῦ. Οὕτω ἔργω καὶ λόγῳ πολιτευθέντες, διεκήρυξαν καὶ διετράνωσαν τὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου λόγιον: «Οὐ γὰρ ἔχομεν ὥδε μένουσαν πόλιν, ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν» (Ἐβρ. ιγ' 14).

Ἡ πίστις ὡς ἄλλη νοητὴ κλίμαξ πρόξενον ἔχουσα τὴν κατὰ Θεὸν ἀγάπην, βάθρον τὴν εὐσέβειαν καὶ βαθμίδας τὴν ταπείνωσιν, τὴν πραότητα, τὴν ἐγκράτειαν, τὴν ἐλεημοσύνην, τὴν μακροθυμίαν καὶ τὴν χρηστότητα, ἀναδιβάζει τὸν ἀποδέκτην ταύτης ἄνθρωπον εἰς τὸ ὕψος τοῦ Οὐρανοῦ, ἐκεῖθεν δὲ διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, χαράσσει εἰς αὐτὸν τὴν ἐπίγειον πορείαν του, δημιουργεῖ ἀποταμίευσίν του εἰς τὸ ἐπουράνιον ταμιευτήριον καὶ τὸν στρατολογεῖ εἰς τὸ ἐκλεκτὸν στράτευμα, τῆς ἐπὶ γῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

«Γρηγορεῖτε, στήκετε ἐν τῇ Πίστει, ἀνδρίζεσθε, κραταιοῦσθε» πάντα ὑμῶν ἐν ἀγάπῃ γινέσθω» (Α' Κορ. ια' 13, 14) διακηρύσσει ἀνὰ τοὺς αἰῶνας θεοπνεύστως ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, πανταχοῦ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸ ἀνθρώπινον γένος, καὶ πληροφορεῖ τοῦτο ἀλληγορικῶς κατὰ τρόπον καὶ ἔννοian, ὅτι ἡ Πίστις εἶναι ὁ θεμέλιος λίθος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ ἄνθρωπος οἰκοδομεῖ τὸν οἶκον τῶν ἀρετῶν τῆς ψυχῆς, καὶ ἐκεῖθεν ὡς ἀγρυπνός φρουρός, πλήρης θάρρους καὶ δυνάμειος ἀγωνίζεται πρὸς ἐπικράτησιν καὶ διάδοσιν τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου τῆς χαρμονῆς καὶ τῶν πνευματικῶς καρποφόρων ἔργων τῆς ἀληθείας, τὰ ὁποῖα ἀμφότερα, ἔχουν κίνητρον τὴν κατὰ Θεὸν ἀγάπην.

Ἐν κατακλείδι συμπερασματικῶς καταδεικνύεται ὅτι ἡ Πίστις θεμελιουμένη εἰς τὸν ἄνθρωπον, οἰκοδομεῖ εἰς τοῦτον τὸ ἀρραγὲς οἰκὸδόμημα τῆς σωτηρίας καὶ τῆς μακαριότητος.

Κατὰ συνέπειαν πάντες ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι, οἱ τὴν πνευματικὴν ζωὴν ποθοῦντες, πρὸς τὰ ἐκεῖ ὀφείλομεν νὰ προσαρμόσωμεν τὴν ἐπὶ γῆς πορείαν ἡμῶν, καὶ βέβαιον περὶ τῆς ἀπολύτου ἐπιτυχίας ταύτης, συνεργούσης εὐσεβοφρόνως τῆς συνειδήσεως ἐκάστοτε, ὡς οἱ Ἅγιοι τοῦ Θεοῦ, οἱ ἐκλεκτοὶ καὶ εὐλογημένοι, μετὰ πνευματικῆς χαρᾶς καὶ πλήρεις ἀγαλλιάσεως ἀναφωνήσωμεν: «Οὐ γὰρ ἔχομεν ὥδε μένουσαν πόλιν, ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν» (Ἐβρ. ιγ' 14).

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Σ. ΚΑΡΒΕΛΑΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΑΓΙΟΛΟΓΙΟΝ Ο ΟΣΙΟΣ ΝΙΚΩΝ Ο «ΜΕΤΑΝΟΕΙΤΕ»

«Μετανοίας έδειχθης υποφήτης θεόσφορ, ώπερ Ζηλωτής Νίκων Πάτερ μακάριε». (Έκ της Ύμνολογίας).

Τῇ εἰκοστῇ ἑκτῇ τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου ἡ Ἀγιωτάτη Ἡμῶν Ἐκκλησία εὐορτάζει τὴν μνήμην ἑνὸς Ὁσίου, ὅστις ἀκολουθῶν τὸ παράδειγμα τοῦ Τιμίου Προδρόμου, εὐηγγελίζετο τὴν μετάνοιαν εἰς τὸν κόσμον.

Ὁ Ὁσιος Νίκων, ὁ ἐπικληθεὶς «Μετανοεῖτε», διότι περὶ αὐτοῦ πρόκειται, ἐγεννήθη εἰς τι χωρίον τοῦ «Πολεμωνιακοῦ Πόντου» περὶ τῷ 920 ἢ κατ' ἄλλους τῷ 925. Ἦτο τέκνον πλουσίας οἰκογενείας, ἀλλὰ τὴν καρδίαν του ἐκυριάρχει ἡ εἰς Χριστὸν ἀφιέρωσις. Οὕτω, ὁ τότε Νικήτας, ἀσπάζεται τὸ Μοναχικὸν πολίτευμα, λαβὼν τὸ ὄνομα Νίκων, καὶ μονάζει εἰς τὴν Μονὴν τῆς Χρυσῆς Πέτρας, κειμένης παρὰ τοῖς ὀρίοις Πόντου καὶ Παλφαγονίας. Λαβὼν τὰ ἀπαραίτητα πνευματικὰ ἐφόδια, ἀπέρχεται τῆς Μονῆς τῆς Μετανοίας του εἰς τὸν κόσμον, ἵνα διὰ τοῦ παραδείγματός του καὶ τῆς ὑπερόχου διδασκαλίας του ὁδηγήσῃ τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν σωτηρίαν.

Πρῶτος Ἱεραποστολικὸς σταθμὸς τοῦ Ὁσίου εἶναι ἡ Κρήτη. Ἡ ἐπίσκεψις αὕτη δύναται νὰ θεωρηθῇ εὐλογία Θεοῦ. Διότι, οἱ κάτοικοι υποδουλωθέντες εἰς τοὺς Σαρακηνούς, ἠναγκάσθησαν οἱ πλείστοι νὰ ἀσπασθῶν τὸν Μωαμεθανισμόν, ἕτεροι νὰ καταστῶν θρησκευτικῶς ἀδιάφοροι, ἐνῶ ὀλίγοι, οἱ διατηρήσαντες τὴν Πίστιν τὴν Ὀρθόδοξον, νὰ καταφύγουν εἰς τὰ ἀπρόσιτα ὄρη, πρὸς ἐπιτέλειον τῶν θρησκευτικῶν τῶν καθηκόντων. Ὁ Ὁσιος Νίκων ἀντιμετωπίζει πλείστα ἀντιξοσιήματα. Μύρια ἐμπόδια καὶ ἀντιδράσεις ἐμφανίζονται. Ἀλλ' ἡ θαθεῖα Πίστις του πρὸς τὸν Ἰησοῦν, ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ ἐπιμονή, κατάρθωσαν νὰ φέρουν ἀποτελέσματα. Τὸ κήρυγμά του προκαλεῖ ἐνδιαφέρον. Ἡ πνευματικὴ ζωὴ του σαγηνεύει. Ἡ ἀποστολὴ του συγκινεῖ. Καὶ οὕτω, ἐντὸς πενταετίας κατορθώνει νὰ μεταβάλλῃ τὴν Κρήτην εἰς Χριστιανικὴν Κοινωνίαν. Τότε σκέπτεται νὰ ἀναχωρήσῃ ἐκ τῆς νήσου, διότι ὡς πιστεύει, ἡ ἀποστολὴ του ἐτελείωσεν. Ἀλλὰ ἀναπαυόμενος μίαν νύκτα εἰς τινα ἐρειπωμένον Ναόν, τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς, βλέπει ὑπερφυσικὸν σημεῖον καὶ ἀκούει τὴν φωνὴν τῆς Ἁγίας, ἥτις, τὸν προτρέπει νὰ παραμείνῃ εἰς τὴν νῆσον, ἵνα ἀνεγείρῃ Ναόν πρὸς τιμὴν Της. Ὁ Ὁσιος μὴ λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὴν ὑπόδειξιν τῆς Ἁγίας, ἐτοιμάζεται πρὸς ἀναχώρησιν, ἀλλ' αἰφνης, καθίσταται τυφλός. Ἀντιληφθεὶς τὸ σφάλμα του, ἐξαιτεῖται συγγνώμην παρὰ τῆς Ἁγίας, καὶ ἀμέσως ἡ ὄρασις του ἐπανέρχεται. Δι' ἐνεργειῶν του δὲ ἀνηγέρθη ὁ καθ' ὑπόδειξιν τῆς Ἁγίας Ναός, καὶ με-

τὰ παρέλευσιν διετίας ἀναχωρεῖ διὰ τὴν νῆσον τῆς Τροιζηνίας, καλῶν τοὺς ἀκροατάς του εἰς μεάνοιαν. Ἀκολουθῶς ἀναχωρεῖ δι' Ἀθήνας. Ὅτε τὸ πλοῖον τοῦ ὁποίου ἐπέβαινε προσήγγισε εἰς τὴν νῆσον τῆς Σαλαμίνος, ὁ Ὁσιος ἐξῆλθε καὶ καθυστέρησε νὰ ἐπιστρέψῃ. Ἐπιβάται καὶ πλήρωμα δυσανασχετοῦν. Αἰφικνεῖται κάποιε καὶ ἀκούει θύελλαν διαμαρτυριῶν. Ἀλλ' ὁ ἄκακος καὶ γαλήνιος Πατήρ μετ' ἀταραξίας πολλῆς ἀκούει τὰς διαμαρτυρίας, συστήνει δὲ εἰς τὸ πλήρωμα τοῦ σκάφους, ὡς καὶ εἰς ἕτερον ἐτοιμαζόμενον νὰ ἀποπλεύσῃ, νὰ μὴν πράξουν τὸ τοιοῦτον. Τὸ πλήρωμα τοῦ δευτέρου σκάφους ἀγνοεῖ τὴν ὑπόδειξιν, καὶ ἐξερχόμενον τοῦ λιμένος, αἰχμαλωτίζεται ὑπὸ πειρατῶν. Τὸ γεγονός ἐνεποίησε βαθυτάτην αἴσθησιν εἰς τοὺς Χριστιανούς, οἵτινες ἐθαύμασαν τὸ προορατικὸν χάρισμα τοῦ κήρυκος τῆς Μετανοίας.

Εἰς τὰς Ἀθήνας χαίρει, διότι τὸ κήρυγμα τῆς μετανοίας εὐρίσκει ἀπήχησιν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν κατοίκων, καὶ οὕτω ἀναχωρεῖ διὰ τὴν νῆσον τῆς Εὐβοίας. Καὶ ἐδῶ τὸ κήρυγμα εὐρίσκει ἀνταπόκρισιν. Αἱ ψυχὰι τῶν κατοίκων δονοῦνται ἀπὸ ἱερὸν ἐνθουσιασμόν. Ἡμέραν τινα, καὶ ἐνῶ ὁ Ὁσιος ἐδίδασκε, χρησιμοποιῶν ὡς ἄμβωνα ἐν φρούριον, παιδίον τι παρακολουθῶν μεθ' ἐτέρων συνομηλικῶν του τὸ σωτηριῶδες κήρυγμα, πίπτει κατὰ γῆς. Προστρέχουν πλείστοι εἰς βοήθειαν, νομίζοντες ὅτι ἀπεβίωσεν, καὶ ἐπιρρίπτουν εὐθύνας εἰς τὸν Ὁσίον. Αἰφνης ὅμως τὸ παιδίον συνέρχεται, καὶ ὁμολογεῖ, ὅτι ὁ Μοναχὸς ἐκεῖνος, ὅστις συνεχῶς ἐφώνει τὸ «Μετανοεῖτε», ἠμπόδισε διὰ τῶν χειρῶν του τὴν θανατηφόρον πτώσιν. Τότε αἱ πάντες ἐθαύμασαν, τὸ δὲ παιδίον ἀφοσιώθη εἰς τὸν Κύριον.

Διελθὼν τὰς Θήβας, τὴν Κόρινθον, τὸ Ἄργος καὶ τὸ Ναύπλιον, ἀφίχθη εἰς τὴν Σπάρτην, εἰς ἣν ἐμελλε νὰ ἐπιτελέσῃ ἔργον σπουδαῖον, ὥστε δικαίως ἡ πόλις αὕτη νὰ τὸν θεωρήσῃ πραιοτάτην της. Ἡ ἀφίξις του συνέπεσε εἰς μίαν ἐποχὴν, καθ' ἣν, τὸ χριστιανικὸν φρόνημα εἶχεν αἰνάγκη ἐνισχύσεως, ἀλλὰ καὶ διότι λοιμικὴ νόσος πλείστους ἐκ τῶν κατοίκων εἰς τὸν θάνατον ὠδήγησεν. Κληρὸς καὶ λαὸς μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Ἐπίσκοπον Θεόπεμπτον ἱκετεύουν τὸν Ὁσίον νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν Σπάρτην. Ὁ κήρυξ τῆς Μετανοίας θέτει ὅρον: Νὰ ἀπέλθουν τῆς πόλεως οἱ Ἑβραῖοι, αἰτινες, ὡς εἰκός, θὰ παρηνώχλουν τὸ Θεῖον κήρυγμα. «Ἐν ταύτῃ τὸ λειπόμενον τῆς ἐμῆς βιοτῆς ἐκτελῶν σὺν ὑμῖν», ἐβεβαίωσεν ὁ Ὁσιος.

Παραμείνας ὁ Πατήρ εἰς Σπάρτην συνέβαλλε ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς τὴν πνευματικὴν κατάρτισιν τοῦ Ποιμνίου, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐτέλεσε καὶ ἀρκετὰ θαύματα. Πρωτοστατῶν εἰς τὴν ἀνέγερσιν

ΠΙΚΡΗ Η ΑΛΗΘΕΙΑ

Δικαιολογημένα ν' αναπηδούν στη σκέψη κάθε πιστού αγωνιστοῦ ἐρωτήματα ὅλο πόνο καὶ ἀγωνία, ὕστερα ἀπὸ τὴν ὄχι καὶ τόσο εὐχάριστη ἐξέλιξι τῶν Ἐκκλησιαστικῶν μας ὑποθέσεων.

Ὁ κάθε πιστός, λοιπόν, διερωτᾶται: Γιατί νὰ ὑπάρχουν γύρω ἀπὸ τὴν μιά, τὴν Μητέρα Ἐκκλησία τόσες καὶ τόσες ὁμάδες, ποὺ ἐπίθετικά καὶ πεισμώνως ἐμφανίζονται γιὰ Ἐκκλησίες; Γιατί αὐτὸς ὁ κατακερματισμὸς τοῦ ἀράφου χιτῶνος τοῦ Χριστοῦ; Γιατί τόση διαίρεση; Γιατί αὕτη ἡ διαιώνισις τοῦ δράματος τῆς διασπάσεως τῶν Γ.Ο.Χ. σὲ ἀμέτρητα ἀντιμαχόμενα μέτωπα; Γιατί νὰ θεωρούμεθα ἀπ' τοὺς ἀσπονδότερους τῆς γνησίας Ὁρθοδοξίας ἐχθροὺς σάν «ἀνεκκλησιολόγητοι» καὶ «σωστὸ φρενοκομεῖο»;

Ἐμεῖς, λοιπόν, τὸ Ἐκκλησιαστικὸ Ἐπιτελεῖο καλούμεθα νὰ δώσωμε ἀπ' αὐτὰ ταῦτα ἐρωτήματα καὶ ἀπὸ ὑπεύθυνη θέση τίς δέουσες ἀπαντήσεις.

Ἄν ὄντως μὲ τὴ χάρι καὶ ἐπιφοίτησι τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἀναδειχθῆκαμε οἱ ὑπηρετές τῶν πιστῶν μελῶν τῆς ἀκαينوτόμητης Ἐκκλησίας, οἱ «ἐκατόνχειρες» διαδότες τῶν αἰωνίων ἀληθειῶν, οφείλουμε καὶ μὲ προσωπικὴ μας Ζημία ἀκόμη νὰ ποῦμε σ' ὅλη τὴν ἔκτασίν της τὴν Ἀλήθεια, ὅσο πικρὴ καὶ ἂν εἴναι. Ἄς ποῦμε πνευματοκινούμενοι καὶ αὐτοελεγχόμενοι γυνή τὴν πραγματικότητα, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ κλειστοῦν οἱ «χαίνουσες» πληγές καὶ νὰ ἀρθοῦν τὰ στοιχεῖα τῶν διαίρεσεων.

Ὁμιλοῦμε, ἀδελφοί μου, καὶ αγωνιζόμεθα γιὰ μιά καθαρὴ, ἀνόθευτη, γνησίᾳ Ὁρθόδοξο

«Ἀγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολική» Ἐκκλησία καὶ ὁμως δὲν τὴν ἀφήσωμε μίᾳ καὶ ἁγίᾳ καὶ γιὰ ὅλους τοὺς πιστοὺς ἀφωσιωμένους Χριστιανοὺς μας. Ἀντιθέτως ἡ Ἐκκλησία κατακρεουργήθηκε καὶ μοιράσθηκε μέσα σὲ σατανικὰ μίση.

Ἐμεῖς οἱ «γνήριοι» πρέπει νὰ αἰσθανόμεθα περισσότερα ἔνοχοι ἀπὸ κάθε ἄλλον. Πήραμε τὴν ἀλήθεια καὶ, ὅπως χαρακτηριστικὰ τονίζει ὁ μακάριος Παῦλος, «κατέχομεν αὐτὴν ἐν ἀδικίᾳ». Γι' αὐτὸ καὶ τιμωρούμεθα σκληρὰ καὶ ἀνελέητα, χωρὶς τελικὰ νὰ πετυχαίνωμε τὴν ἀπαλλαγὴν μας ἀπὸ ὀδίκους σφαγιασμοὺς τῶν δικαιωμάτων μας καὶ φοβεροὺς χαρακτηρισμοὺς. Καταντήσαμε δυστυχῶς μιά εἰκόνα—μουτζούρα, ποὺ προκαλεῖ μόνο φρίκη καὶ ἀποτροπιασμό, εἰρωνεῖς καὶ ἐμπαιγμούς. Μὲ πείσμα, ποὺ μόνο σάν διαβολικὸ μπορεῖ νὰ τὸ χαρακτηρίσῃ κανεὶς, παραμένουμε ἀμετακίνητοι στὶς οὔτε λίγο, οὔτε πολὺ, ἀμειψωλές καὶ ἀνομες θέσεις μας, πρὸς χάριν τῶν παπαιῶν συμφερόντων μας, ἐστὼ καὶ ἂν αὐτὰ ἀπεργάζονται τὴν φθορὰ τῆς Ἐκκλησίας. Τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας —καὶ τὸ ὁμολογῶ μὲ πόνο ψυχῆς— σφραδάζει καὶ αἱμορραγεῖ κάτω ἀπ' τὴς δῆθεν, τίς φαινομενικὰς αἰσιοδοξίας μας, πῶς ὅλα πᾶνε καλά. Τὸ βόλεμά μας καὶ τὸ χουζοῦρι μας δὲν σημαίνει ὀρθὴ καὶ προοδευτικὴ πορεία τῆς Ἐκκλησίας. Ὁχι, ἀδελφοί μου! Ὑποδαθρίσαμε «ἐν πολλοῖς» τὸ καθάριον πνεῦμα τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ «πλησιόσια» καὶ ξέφρενα ἀπομακρυνόμεθα ὅλο καὶ περισσότερο ἀπὸ τὴν παράδοσι. Ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. σάν ἄλλος σεισμογράφος, κατέγραψε καὶ συνεχίζει νὰ κατα-

Ναοῦ ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἁγίας Κυριακῆς, πολλές ἐθαυματούργησε. Οὕτω κατὰ τὴν ἀνόρουξιν τῶν θεμελίων, λίθος τις οὐδόλως μετεκινεῖτο, καθ' ὅσον οἱ δαίμονες ἐκράτουν αὐτόν, ἐξεληθόντες δὲ ὑπὸ μορφὴν σφηκῶν, ἐδῆξαν τοὺς ἐργάτας. Ἀλλ' ὁ Ὁσῖος τοὺς δηχθέντας ἴασε καὶ τὸν λίθον μετεκίνησε, εὐθὺς ὡς ἡ ἱερὰ του χεὶρ ὕψατο τοῦ μοχλοῦ, δι' οὗ ἡ μετακίνησις ἐπιχειρεῖτο. Καὶ ἕτερον θαῦμα ὁμως ἐπετέλεσε. Ὅτε ὁ οἶκος τῶν ἐργαζομένων διὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ Ναοῦ ἐτελείωσε, ὁ Ὁσῖος μετέβαλε εἰς γλυκὺ τὸν ὄξυνον οἶνον.

Ἐπιθυμῶν νὰ δοκιμάσῃ τὸ ἦθος τῶν κατοίκων, προσεποιήθη ἡμέραν τινά, ὅτι τὰ πρὸς ἀνέγερσιν χρήματα ἐξηντλήθησαν. Τότε οἱ ἐργάται δῆσαντες αὐτόν δι' ἀλύσεως, περιέφερον ἀνά τὰς ὁδοὺς. Οἱ ἀκροαταὶ ὁμως τῶν κηρυγμάτων του κατέβαλλον τὰ χρήματα, πρὸς ἀποπεράτωσιν τοῦ Ναοῦ. Καὶ ἄλλα πλεῖστα θαυμάσια ἐπετέλεσεν ὁ Ὁσῖος πρὸς δόξαν τοῦ Θεοῦ καὶ σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων. Ἡ φήμη του καθίσταται γνωστὴ εἰς πάντας. Λαμβάνει ἀρκετὰς προσκλήσεις διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ πόλεις καὶ χωρία, ἵνα ἀνακουφίσῃ τοὺς ἐν θλίψει καὶ ἀνάγκαις Χριστια-

νοὺς. Καὶ ὁ Ὁσῖος ἐργάζεται ἀόκνως ἄχρι τῆς τελευτῆς του. Δίδει ζωὴν εἰς ἐκείνους ποὺ πνευματικὰ λιποθυμοῦν καὶ ψυχὴν εἰς ἐκείνους ποὺ λιποψυχοῦν. Εὐχαριστῶν δὲ καὶ δοξάζων τὸν Κύριον, παραδίδει τὴν ἁγίαν ψυχὴν Του εἰς Αὐτόν τῷ 998 μ.Χ. εἰς τὴν πόλιν τῆς Σπάρτης.

Ὁ Ὁσῖος Νίκων, ὁ ἐπικληθεὶς «Μετανοεῖτε», δὲν εἶναι εἰς ἀπλοὺς κῆρυξ. Εἶναι ἓνας διδάσκαλος. Ἐνας Ἰσαπόστολος. Ἐνας Ἐθναπόστολος. Ἠκολούθησε τὸ παράδειγμα τῶν Ἀποστόλων, διαπρίβων ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν, πρὸς πνευματικὸν κατάρτισμόν τῶν Πιστῶν. Ἡ προφορά του εἰς τὸ Ἔθνος εἶναι σημαντικὴ, διότι κατάρθωσε νὰ διαιωνίσῃ τὴν Ἑλληνικὴν Ἰδέαν εἰς μίαν ἐποχὴν, καθ' ἣν, ἐν τμήμα τῆς Πατρίδος μας ὑπέφερεν ἐκ τῆς ὑπ' ἀλλοθρήσκων κατοχῆς. Τὸν μέγαν, λοιπόν, τοῦτον καὶ ἡμεῖς ἄνδρα τιμῶμεν ἐν ᾧδασι καὶ ὕμνοις καὶ πολιτείᾳ καθαρᾷ, βωῶντες πρὸς Αὐτόν: «Χαίροις τοῦ Προδρόμου ὁ μισητῆς, Νίκων Θεοφόρε, μετανόιας στόμα σφόν» πᾶσαν γὰρ τὴν Κρήτην, σὺν τῇ Πελοποννήσῳ, πυρσεύεις διδασχαῖς σου, ταῖς Θεαῖς Ὡσε».

† Ὁ Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΠΑΠΙΣΜΟΣ

Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἡ Θρησκεία πού παρέδωσε ὁ ἴδιος ὁ Κύριος. Ἐπὶ αἰῶνας ὅλοι οἱ Χριστιανοί — Ἀνατολή καὶ Δύση — ἦταν Ὁρθόδοξοι, πιστοὶ στὰ Δόγματα, ὅπως οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι καὶ οἱ Ἅγιοι Ἐπτά Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι καθώρισαν.

Τὸ ἔτος 886 μ.Χ. ὁ Πάπας Ρώμης ἀρχισε τίς αἰρέσεις ἀπὸ φθόνου πρὸς τὸ Βυζάντιο. Ἐπρόσθεσε στὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως τὴν θλασφημίαν τοῦ «Φιλιόκε», δηλαδή, ὅτι τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἐκπορεύεται «καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ», διαμεύδοντας ἐπὶ τὸν ἴδιο τὸν Χριστὸ πού εἶπε: «Ὁταν ἔλθῃ ὁ Παράκλητος... τὸ Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας ὃ παρὰ τοῦ Πατρὸς ἐκπορεύεται...» (Ὁ-15, 26). Καὶ τὸ ἔτος 1054 μ. Χ. ἀπεσπάρθη τελείως ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξίαν, κήρυξε τὸν ἑαυτοῦ του ἀλάθητο, ἀρχηγὸν ὅλης τῆς Χριστιανοσύνης καὶ κοσμικὸ ἀρχοντα ἐπὶ τῆς γῆς.

Ὁργάνωσε ὁ Πάπας ὑποὺλες Σταυροφο-

ρίες (1096—1271). Οἱ Σταυροφόροι ἀπὸ πέρασμά τους κατέσφαξαν Ὁρθόδοξους λαούς, ὑποδούλωσαν τὴν Κωνσταντινούπολη (1204), ἀνέτρεψαν τὰ ἅγια καὶ ἔχυσαν τὴν Θεία Κοινωνία μέσα στὸ Ναὸ τῆς Ἁγίας Σοφίας. Μετέφεραν πρὸς βορρᾶν τῆς Ἰταλίας ἀμήθιτης ἀξίας βυζαντινὰ ἀριστουργήματα, ἐξήντησαν τὸ Βυζάντιο καὶ προετοίμασαν τὴν ὑποδούλωσίν του στοὺς Τούρκους.

Ἐπέμειναν νὰ γίνουμε Παπικοί. Ἐπὶ Λατινόφρονος Πατριάρχου Κων/πόλεως Ἰωάννου Βέκκου θέλησαν νὰ ὑποδουλώσουν στὸ Πάπα καὶ τὸ Ἅγιο Ὅρος. Ὅσους μοναχοὺς δὲν δέχθηκαν τοὺς φόνευσαν. Ὅσοι μοναχοὶ συλλειτούργησαν μὲ Παπικοὺς Καρδινάλιους, μετὰ θάνατος ἐμείναν ἄλυτοι καὶ τυμπανιστοὶ (Συναξαριστής).

Δημιούργησε ἐπίσης ὁ Πάπας καὶ τὴν Ἱερὰ Ἐξέταση (13ος αἰώνας), καὶ ἔκαιγε στὴ φω-

γράφῃ ὅλων μας τὰ μικρὰ καὶ μεγάλια στὸν ἀγῶνα πεγᾶδια. Μὴ αὐτοσπαιτώμεθα, λοιπόν...

Ὅμως στὴν θλιθερὴ αὐτὴ εἰκόνα—μουτζούρα τῆς πορείας μας, νομίζω πὼς ὑπάρχουν καὶ ὠρισμένα παρηγορητικὰ καὶ κάπως φωτεινὰ στοιχεία, προμηνύμα κάποιας ἀνανήψεως. Οἱ Χριστιανοί μας, τὰ πυρφόρα παιδιὰ, τὸ τάγμα θανάτου, τῆς πολυτάρακτης Ἐκκλησίας μας, ἀπὸ κάθε γωνιά τοῦ πλανήτη μας, ἀνεξάρτητα τὸν βαθμὸ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ κοινωνικοοικονομικῆς τους καταστάσεως, προσεύχονται ἐκτενῶς ποθῶντας διακαῶς τὴν ἀλληλοκατανόηση τῶν ἀλληλοσυγκρουομένων Γ.Ο.Χ., τὸ πλησίασμα καὶ τὴν οὐδιάρρηκτα ἐπαινένωσιν τῆς καταιπερχομένης Γνησίας Ὁρθοδοξίας διὰ τῆς ὁρθοπραξίας.

Βρισκόμαστε στὸ στάδιο, ἀδελφοί μου, πού μπορούμε νὰ θλιέωμε καθαρότερα τὰ λάθη τοῦ παρελθόντος, γι' αὐτὸ καὶ πρέπει νὰ νοιώθωμε τώρα, περισσότερο ἀπὸ ἄλλοτε, πόνο καὶ ντροπή. Γιατί εἶναι ἀλήθεια πὼς μπήκε πολὺ ἡ ἀνθρώπινη ἀδυναμία στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας. Γι' αὐτὸ ὀφείλουμε νὰ ἐκινήσωμε, ἔστω καὶ ἀργοπορημένα, γιὰ μιὰ ἐπιστροφή μετανόας, μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ ἀναθεωρηθοῦν τὰ παλιά, νὰ ὑποκύψουν οἱ φταίχτες, νὰ φύγουν οἱ προκαταλήψεις, νὰ συναντηθοῦν τὰ πνεύματά μας, νὰ θρηνησωμε γιὰ τὰ λάθη μας καὶ νὰ καταβάλωμε ὅλοι μαζί προσπάθεια γιὰ μιὰ διορθόδοξη ἀφύπνιση καὶ δημιουργία νέων προϋποθέσεων γιὰ ἀπεριόριστη ἐπέκταση τοῦ ἱεροῦ μας ἀγῶνα καὶ ἐδραίωση τῆς Ἐκκλησίας στὶς συνειδήσεις τῶν πιστῶν.

Εἶναι —ὅπως διαπιστοῦται— σταθερὴ καὶ φωτισμένη ἡ ἀπόφασις τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας κ. Αὐξεντίου, γιὰ ἓνα τέτοιο

ἡρωικὸ ἐκκίνημα. Τὸ φανερώνουν οἱ ἀλληλεπάλλῃλες κινήσεις Του, πού τὸν ἀναδεικνύουν ἀγρυπνο φύλακα καὶ φρυκτωρὸ στὶς ἐπάλξεις τῆς «δεινοπαθείας». Ἐκκλησίας μας. Αὐτὸ πού πρῶτιστὰ χρειάζεται εἶναι μιὰ ἀνανέωση ζωῆς, μιὰ Πεντηκοστή, πού νὰ κάψῃ καὶ νὰ κἀνὴ στάχτη τὰ παλιά —μίσση, πάθη, ἐριδές, φθόνους, διχαστασίες, πείσματα, συμφεροντολογίες, καλοβολέματα— νὰ ἀξιοποιήσῃ τίς σύγχρονες δυνατότητες, νὰ πάψῃ τὴ σύγχυση καὶ τὸ χάος καὶ ἔτσι νὰ παραμεριστοῦν ὅλες οἱ αἰτίες τῶν διαιρέσεων γιὰ νὰ μεθοδευθοῦν σωστὲς προϋποθέσεις, πού θὰ ὀδηγήσουν τὰ ἀντιμαχόμενα μέτωπα σὲ μόνιμη καὶ σταθερὴ ἐπαισιόγυνδεση μὲ γνώμονα ἀνυπερθέτως τὸ Ἱεροκανονικὸ δίκαιο, πού δυστυχῶς θέσαμε πολλάκις σὲ ἀχρηστία ἐμεῖς οἱ «γνήσιοι».

Ἰπὼν βέβαιον ἀπ' ὅλα νὰ μὴ ἡ πίστις καὶ ἡ ἀγάπη στὸν Ἰησοῦ μας, ὁ ὁποῖος θὰ μᾶς ἐνισχύσει νὰ φτιάξωμε καὶ πέρα ἀπ' τὰ σύνορά μας ἓνα ὁλοφάνετο Χριστιανισμό, μιὰ πίστι, μιὰ Ὁρθοδοξία, πού θὰ γνωρίζῃ νὰ ἀντιμετωπίζῃ συνετὰ ὅλα τὰ προβλήματα καὶ πού θὰ ἀνατρέπῃ μὲ τὰ ἀπὸτοκα τῆς ἀγάπης ἔργα ὅλους πού σὰν ὄργανα τοῦ ἀοράτου δακτύλου, τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων, μέμφονται καὶ ἐμποδίζουν τοὺς σημεῖρα διχασμένους αγωνιστές. Ἀκόμη τὸ πλεόνασμα τῆς ἀγάπης μας θὰ δώσῃ καὶ τὴν πρὸ σαφῆ καὶ εὐκρινῆ ἀπάντησιν στὶς ἀπορίες καὶ τὰ τόσα ἐρωτήματα πού φέρνουν σὲ δίλημμα τὴν «ἱερὰν παράταξιν Κυρίου».

Ἐμπρός, λοιπόν, ὅλοι ἀπὸ ἓνα βῆμα μετανοίας καὶ ἐπιστροφῆς! Ἐμπρός!!!

† Ὁ Ἀμερικῆς ΠΑΤ' ΣΙΟΣ

τιὰ κάθε ἀντιφρονούντα. Τὰ θύματα ἦταν χιλιάδες.

Ἡ ὅλη ἡ Χριστιανικὴ Εὐρώπη καὶ ὁ Ἰταλικὸς λαὸς ἦταν ἐναντίον τῶν αὐθαιρεσιῶν τοῦ Πάπα. Γι' αὐτὸ ὀρίσθηκε Σύνοδος στὴ πόλη Βασιλεία τῆς Γερμανίας, ἀλλὰ ὁ Πάπας μὲ χρήματα κατάφερε νὰ μεταφερθῇ ἀλλοῦ ἢ Σύνοδος. Οἱ ἡγεμόνες καὶ οἱ ἐπίσκοποι τῆς Εὐρώπης δὲν ἔλαβαν μέρος στὴν πονηρὴ καὶ αἰρετικὴ αὐτὴ Σύνοδο, ὅπως τὴν ἀποκάλεσαν. Ὁ αὐτοκράτορας ὅμως τοῦ Βυζαντίου Ἰωάννης Παλαιολόγος δέχθηκε νὰ πάη στὴ Φερράρα, διότι ὁ Πάπας ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ τὸν βοηθήσῃ στρατιωτικῶς κατὰ τοῦ Τουρκικοῦ κινδύνου, ζητώντας ὅμως ὡς ἀντάλλαγμα νὰ γίνουν Παπικοὶ οἱ Βυζαντινοί. Ἐστειλε μάλιστα ὁ Πάπας πλοῖα καὶ τοὺς παρέλαβαν ἀπὸ τὴν Πόλη. Ξεκινώντας ὁ Θεὸς ἔδειξε τὴν ἀποδοκιμασίαν Του μὲ σεισμούς καὶ ἀναβρασμὸ τῆς θαλάσσης.

Ὁ Πάπας ἀνέλαβε ὅλα τὰ ἐξοδα μεταβάσεως καὶ διαμονῆς τῶν Βυζαντινῶν στὴ Φερράρα... Μόλις τὸ πλοῖο ἐφθάσῃ στὴ Φερράρα εἰδοποιήθηκαν οἱ Βυζαντινοὶ ὅτι πρέπει ὁ Πατριάρχης, ὁ αὐτοκράτωρ καὶ ὅλη ἡ συνοδεία νὰ φιλήσουν τὴν παντόφλα τοῦ Πάπα κεντημένην μὲ λατινικὰ παραστάσεις, κι ἐπειδὴ ἀρνήθηκαν τοὺς ὑποδέχθηκε ὁ Πάπας περιφρονητικὰ (Ἱστορ. Παπαρρηγοπούλου).

Στὴ ψευδοσύνοδο αὐτὴ ἔλαβαν μέρος ὁ αὐτοκράτωρ, ὁ Πατριάρχης Ἰωσήφ, Ὁρθόδοξοι Ἐπίσκοποι μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Ἅγιο Μάρκο Ἐπίσκοπο Ἐφέσου τὸν ἐπονομαζόμενον Εὐγενικό. Ὁ Πάπας ἐκάθητο σὲ θρόνο χαμηλό, ὁ αὐτοκράτωρ σὲ χαμηλότερο καὶ ὁ Πατριάρχης ἀκόμα πιο χαμηλά (Ἱστορ. Παπαρρηγοπούλου). Ἀρχίζει ὁ διάλογος. Ὁ Πάπας ἐπιμένει στὶς αἱρέσεις. Ὁ Ἅγιος Μάρκος ζητεῖ ν' ἀναγνωθοῦν οἱ ἀποφάσεις τῶν Ἀγίων Ἐπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἐνώπιον τοῦ λαϊκοῦ λαοῦ, τῶν μοναχῶν καὶ τῶν ἐρμητῶν ποὺ συγκεντρώθηκαν μὲ θρησκευτικὸ ζήλο ἐκεῖ. Ὁ Πάπας δὲν δέχεται, τελικὰ δὲ ἀναγκάζεται νὰ δεχθῇ, γιατί οἱ βυζαντινοὶ ἀπείλησαν ὅτι θὰ ἀναχωρήσουν. Ὅταν ὁ λαὸς ἄκουσε τίς ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἐφώνησαν ὅλοι μὲ μιὰ φωνή. Αὐτὴ εἶναι ἡ πραγματικὴ πίστη, οἱ δάσκαλοι μας ποτὲ δὲν μᾶς τὰ διδάξαν αὐτά. Συνεχίζεται ἡ συζήτηση γιὰ τὸ «Φιλιόκβε» καὶ τίς αἱρέσεις. Ὁ Ἅγιος Μάρκος παλεύει μόνος του. Οἱ περισσότεροι Ἐπίσκοποι τὸν ἐγκατέλειψαν, ἄλλοι ἀπὸ φθόνον, ἄλλοι γιατί πῆραν χρήματα καὶ ἄλλοι γιατί κουράστηκαν ἀπὸ ἀνεκδιήγητες ταλαιπωρίες (Ἐγκυκλ. ΠΥΡΣΟΣ). Ἐν τῷ μεταξὺ ὑπέφεραν καὶ ἀπὸ τὴν πείνα. Ὁ Πάπας δὲν τοὺς ἔδινε τροφὴ οὔτε στέγη ἐπειδὴ δὲν συμφωνοῦσαν μαζί του. Μόνο τὸν αὐτοκράτορα ἐκολάκευε μὲ κυνήγια καὶ τραγούδια γιὰ νὰ δεχθῇ τὴν ἔνωση. Ἡ Σύνοδος μεταφέρεται βαθύτερα, στὴ Φλωρεντία, γιὰ περισσότερη ταλαιπωρία τῶν Βυζαντινῶν. Στὴ Φλωρεντία ὁ Ἅγιος Μάρκος ἀγωνίστηκε ὑπεράνθρωπα, ἀλλὰ ὁ αὐτοκράτορας ἐλ-

πίζοντας σὲ Παπικὴ βοήθεια κατὰ τῶν Τούρκων, δέχτηκε τελικὰ τὸν ὅρον. Μερικοὶ Ἐπίσκοποι γιὰ νὰ μὴν ὑπογράψουν, ἔξφυγαν σὲ ἄλλη πόλη, ἄλλοι ἐξαγοράστηκαν καὶ ἄλλοι ὑπέγραψαν, ἐκτός ἀπὸ τὸν Ἅγιο Μάρκο. Ὅταν ὁ Πάπας εἶδε ὅτι ὁ Ἅγιος Μάρκος δὲν ὑπέγραψε, φώναξε: «Δὲν κάναμε τίποτα». Θέλησε μάλιστα ὁ Πάπας νὰ δικάσῃ τὸν Ἅγιο Μάρκο, ἀλλὰ ὁ αὐτοκράτορας δὲν τὸ ἐπέτρεψε.

Δύο ὁλόκληρα χρόνια ταλαιπωρήθηκαν ἐκεῖ οἱ Βυζαντινοί. Γιὰ νὰ ἐπιστρέψουν στὴ Κωνσταντινούπολη ὁ Πάπας τοὺς φέρθηκε πολὺ ἄσχημα. Τοὺς στοίβαξαν σὲ παλὰ φορητὰ πλοῖα γεμάτα ἐμπορεύματα, καὶ τοὺς ἔστειλαν στὴν πατρίδα τους χωρὶς καμμιά βοήθεια. Σὰν ἐφθασαν στὴν Κωνσταντινούπολη, ὁ λαὸς ποὺ εἶχε μάθει τὰ σχετικὰ, ὑποδέχτηκε ψυχρὰ τὸν αὐτοκράτορα καὶ μὲ μεγάλο ἐνθουσιασμὸ τὸν Ἅγιο Μάρκο. Ρωτοῦσε ὁ λαός: Τί κάνατε; Τί ἐγίνε; Καὶ οἱ ἐπίσκοποι μετανιωμένοι ἀπαντοῦσαν: Πουλήσαμε τὴν Πίστη, γίναμε ἀζυμίτες, κόψτε τὸ χέρι μας ποὺ ὑπέγραψε, ξεριζώστε τὴ γλῶσσα μας ποὺ ὁμολόγησε.

Ὁ αὐτοκράτορας ἔμαθε τὸν θάνατον τῆς γυναίκας του καὶ δὲν ἐνδιαφέρθηκε πλέον. Ἡ Σύνοδος Φερράρας—Φλωρεντίας—ονομάστηκε «ληστρικὴ» (Ἐγκυκλ. ΠΥΡΣΟΣ). Τὰ Ὁρθόδοξα Πατριαρχεῖα δὲν ἀπεδέχθησαν τὸν ὅρον. Οἱ κακοδοξίες τοῦ Πάπα—παλιές καὶ νέες—εἶναι πολλές. Σημειώνουμε μερικές:

1. Λέγει ὅτι εἶναι ἀλάθητος.
2. Δογματίζει ὅτι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐκπορεύεται «καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ».
3. Χρησιμοποιεῖ ἄζυμα στὴ Θεία Λειτουργία ὅπως οἱ Ἑβραῖοι.
4. Δὲν ρίχνουν στὴν Θεία Κοινωνία ζέον ὕδωρ ποὺ μαζί μὲ αἷμα βγήκε ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ Κυρίου ὅταν λογχίστηκε.
5. Δὲν ἐπικαλοῦνται τὸ Ἅγιον Πνεῦμα διὰ τὴν τελείωση τῆς Ἀναίμακτης Θυσίας.
6. Παπαδέχονται Καθαρτήριο Πῦρ.
7. Ἀπαγορεύουν τὸν γάμο στοὺς ἱερεῖς.
8. Προσκυνοῦν ἀγάλματα καὶ ὄχι εἰκόνες.
10. Χρησιμοποιοῦν μουσικὰ ὄργανα στὴν Ἐκκλησία.

11. Στὸ λαὸ δίνουν μόνο ἄρτο καὶ ὄχι καὶ οἶνο, σὲ ἀντίθεση μ' ἐκεῖνα ποὺ εἶπε ὁ Χριστός: «ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων μου τὸ αἷμα ἔχει ζωὴν αἰώνιον».

12. Ραντίζονται, δὲν βαπτίζονται, οὔτε χρίονται κλπ.

Κατὰ τὸν 16ο αἰῶνα ὁ Πάπας πωλοῦσε συγχωροχάρτια. Τᾶστελνε στὰ διάφορα μοναχικά Τάγματα τῆς Εὐρώπης κι ἔτσι μάζευε λεπτὰ. Σὲ κάποιο ἀπὸ αὐτὰ τὰ Τάγματα ἦταν κι ὁ Λούθηρος, κι ἐπειδὴ κάποτε δὲν τοῦ ἔδωσαν νὰ πωλῇ συγχωροχάρτια—ἐπαίρνε ποσοστὰ—θύμωσε, κι ἐστράφηκε κατὰ τοῦ Πάπα («Δωδεκάβιβλος» Διοσιθέου σελ. 1157, Δ. Παναγοπούλου

Τὴν 30ὴν Σεπτεμβρίου ἐ.ε. ἡ Α.Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ.κ. Αὐξέντιος ἐβάπτισε ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ἀγίου Σωφρονίου Κουβαρᾶ Ἀττικῆς, τὰς ἐκ Κούβας Παπικὰς FELITSIA καὶ MIRIAM, εἰς ἃς ἔδωκε τὰ ὀνόματα Εὐτυχία καὶ Μαρία ἀντιστοίχως. Ἀνωτέρω στιγμιότυπον ἀπὸ τὸ μυστήριον.

«Ἄλλο καλὸς ἄνθρωπος, ἄλλο καλὸς Χριστιανός» σελ. 112—113).

Διεμαρτυρήθη τότε ὁ Λούθηρος, γι' αὐτὸ καὶ οἱ ὁπαδοὶ του λέγονται Διαμαρτυρόμενοι ἢ Προτεστάντες. Ἀντὶ ὅμως ὁ Λούθηρος νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν Ὁρθόδοξη Πίστη, ποὺ εἶναι ὁ κορμός, ἔεφυγε μακρύτερα, ἀπέρριψε τὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, ἀρνήθηκε τὶς Οἰκουμενικὲς Συνόδους κλπ. Κι ἐπειδὴ ὁ κάθε Προτεστάντης ἐξηγεῖ τὸ Εὐαγγέλιον ὅπως θέλει, γι' αὐτὸ ὑπάρχουν πολλὰ παρακλάδια Προτεσταντισμοῦ.

Στις 23.8.1572 ἡμερώνοντας ἑορτὴ τοῦ Ἀγίου Βαρθολομαίου ἐπὶ Πάπα Γρηγορίου ΙΓ', οἱ Παπικοὶ ἐφόνευσαν χιλιάδες Προτεστάντες στὸ Παρίσι (Νύξ Ἀγίου Βαρθολομαίου). Ἀπὸ τὴν χαρὰ του ὁ Πάπας διέταξε κωδωνοκρουσίες, λιτανεῖες κι ἔκοψε ἀναμνηστικὸ μετάλλιον (Ἐγκυκλοπ. ΠΥΡΣΟΥ). Ὁ ἴδιος Πάπας ἄλλαξε τὸ Ἡμερολόγιον ᾗθεν γιὰ ἀστρονομικὴ ἀκρίβεια, καὶ ἀνασάτωσε τὸ αἰώνιον ἑορτολόγιον καὶ τὸ τυπικὸ τῆς Ἐκκλησίας. Ὅλη ἡ Εὐρώπη ἔφερε πολλὰ ἀντιρρήσεις, ἀλλὰ τελικὰ δέχτηκε τὴν Παπικὴν καινοτομίαν.

Τὸ ἔτος 1923 ὅταν ἡ Ἑλλάδα ἦταν ἐρείπιον ἀπὸ τὴ Μικρασιατικὴ καταιστροφή, ὁ τότε Πάπας ἐπέβαλε τὸ Νέον Ἡμερολόγιον. Ἡ Κυβερνήσεώς μας τὸ δέχτηκε μόνο γιὰ τὸ ἐμπόριο (Β. Διάταγμα 18.1.23, τὸ ὁποῖον ἰσχύει καὶ σήμερον), καὶ ὄχι γιὰ τὶς Ὁρθόδοξες Χριστιανικὲς καὶ Ἐθνικὰς γιορτὰς. Γρήγορα ὅμως κατόπιν πιέσεων Ἡμερολόγιον καὶ Ἑορτολόγιον συναυτιάστηκαν, παραμεριζόμενοι ἔτσι οἱ Ἀποστολικοὶ Κανόνες, οἱ ἀποφάσεις Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τέλος οἱ πολιτειακὲς διατάξεις.

Κατὰ τὸν Β' Παγκόσμιον Πόλεμον οἱ Παπικοὶ Οὐστάσι στὴ Σερβία μὲ ἀρχηγὸ τὸ διαβόητο Πάβελιτς ἔσφαξαν 800.000 Ὁρθόδοξους Σέρβους, γιὰτὶ δὲν δεχτήκανε νὰ γίνουν Παπικοὶ (Πρόλογος εἰς τὸ βιβλίον «Προφ. Ἐπιστ. πρὸς Ὁρθοδ. Χριστιανούς Εὐγ. Βουλγάρους», ἐκδόση «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ» 1969).

Οἱ λαοὶ βέβαια πρέπει νὰ εἶναι ἀγαπημένοι. Ὅχι ὅμως νὰ ἐπιμένῃ ὁ ἕνας ν' ἀλλάξῃ τὴ θρησκείαν τοῦ ἄλλου. Καὶ μάλιστα γιὰ ὑλικά καὶ κυριαρχικὰ συμφέροντα.

† Ὁ Θεσσαλονίκης ΕΥΘΥΜΙΟΣ

ΚΑΝΟΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Η ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΤΟΥ ΚΛΗΡΙΚΟΥ ΠΛΗΣΙΟΝ ΤΟΥ ΠΟΙΜΝΙΟΥ ΤΟΥ

Τὴν διοίκειν τῆς Ἐκκλησίας ἀσχοῦσιν οἱ Ἐπίσκοποι, οἵτινες ἔχουσι βοηθοὺς καὶ συνεργοὺς τοὺς ἀνωτέρους Κληρικούς, πρεσβυτέρους καὶ διακόνους, καὶ τοὺς κατώτερους, ὑποδιακόνους, ἱεροψάλτας καὶ νεωκόρους. Ἐκαστος τούτων ἀναλαμβάνει ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ θέσιν τινὰ, ἐξ ἧς προσενέγκει ὑπηρεσίας, πρὸς ἀρτίαν διεξαγωγὴν τῆς διοικήσεως, καὶ πνευματικὸν καθαρισμὸν τῶν Πιστῶν. Οὕτως οἱ Κληρικοί, ἀνωτεροὶ καὶ κατώτεροι, καθίστανται ὑπεύθυνοι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ διὰ τὸ Ποίμνιον, τὸ ὁποῖον ἀνέλαβον νὰ ἐξυπηρετήσωσι πνευματικῶς. Ἐξετάστον κατὰ τὴν παρούσαν ἔρευναν, ἐὰν καὶ κατὰ πόσον δύναται Κληρικός τις, νὰ ἀπομακρυνθῇ τῆς ἐθσεως του καὶ νὰ διατρίβῃ ἀλλοχόθεν.

Ἐπ' αὐτοῦ οἱ Ἱεροὶ Κανόνες ὁμιλοῦσι διαυγέστατα. Ἀπαγορεύουσι ρητῶς καὶ κατηγορηματικῶς τὴν ἀπομάκρυνσιν Κληρικοῦ παντός βαθμοῦ ἐκ τῆς ἐθσεως του, τοὺς δὲ παραβάτας ἐπιτίμοις καθυποβάλλουσι. Διότι, ἀπομακρυνόμενος ὁ Κληρικός τῆς ἐθσεως του, καταλιμπάνει τὸ Ποίμνιον, δι' ὃ ἐτάχθη φρουρός, ἐκθετον εἰς πᾶσαν αἰρετικὴν προσβολὴν καὶ καταδικάζει εἰς ἀδράνειαν πνευματικὴν. Διὸ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ἐπιθυμῶν νὰ καταστήσῃ τοὺς Κληρικούς ἰδιαίτερος προσεκτικούς καὶ προσωπικῶς ὑπεύθυνους διὰ τὰς ἐκ τῆς κακοδιοικήσεως τυχόν βλάβας, βοᾷ: «Προσέχετε ἑαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ Ποιμνίῳ» (Πραξ. κ' 28). Ὡσαύτως ἀπευθυνόμενος εἰς τὸν Ἐπίσκοπον Ἐφέσου Τιμόθεον, παραγγέλλει: «Τέκνον Τιμόθεε, μὴ ἀμέλει τοῦ ἐν σοὶ χαρίσματος, ὃ ἐδόθη σοι» (Α' Τιμ. Δ' 14). Ἐκ τούτων, ὡς καὶ ἐξ ἄλλων χωρίων, καταφαίνεται ἡ ὑποχρεωτικὴ παραμονὴ τοῦ Κληρικοῦ πλησίον τοῦ Ποιμνίου του, πρὸς ἀρτιωτέραν ἐκτέλεσιν τῆς διδασκτικῆς, ἀγιαστικῆς καὶ ποιμαντικῆς ἐξουσίας.

Υπάρχουσιν ὅμως καὶ Κληρικοί, οἵτινες, ἀνεὺ ἀποχρῶντος λόγου, ἀπομακρύνονται τῆς πόλεως εἰς ἣν ὑπηρετοῦσιν. Ἐπ' αὐτοῦ εἰς ἣν ἀνήκουσιν ἢ διακονῶσιν, ἢ τῆς ἐπαρχίας ἣν ποιμαίνουσιν. Ἐπ' αὐτοῦ, ὡς ἀνωτέρω εἵπομεν, οἱ Ἱεροὶ Κανόνες δὲν εἶναι ἐλαστικοί, ὥστε νὰ ἐπιτρέπωσι τοιοῦτόν τι.

Τὴν ἀπαγόρευσιν ταύτην ἀναγινώσκομεν εἰς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες, α) τὸν ΙΔ' τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, ὅστις ὀρίζει: «Ἐπίσκοπον μὴ ἐξεῖναι καταλείψαντα τὴν ἑαυτοῦ παροικίαν ἐπὶ ἐπιτηδῶν... εἰ μὴ τις εὐλογος αἰτία ἦ, βιαζομένη αὐτὸν ποιεῖν, ὡς πλέον τι κέρδος δυναμένου αὐτοῦ τοῖς ἐκεῖσε λόγῳ εὐσεβείας συμβάλλεσθαι...». β) τὸν ΙΕ' Κανόνα τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων διακελεύοντα: «Εἰ τις Πρεσβύτερος ἢ Διάκονος... ἀπολείψας τὴν ἑαυτοῦ παροικίαν εἰς ἑτέραν ἀπ-

έλθοι καὶ παντελῶς μεταστὰς διατρίβῃ ἐν ἄλλῃ παροικίᾳ παρὰ γνώμην τοῦ ἰδίου Ἐπισκόπου, τοῦτον κελεύομεν μὴκέτι λειτουργεῖν...», γ) τὸν ΙΕ' τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου: «Ἐδοξε παντάπασιν περιαιρεθῆναι τὴν συνήθειαν τὴν παρὰ τὸν Ἀποστολικὸν Κανόνα εὑρεθείσαν, ὥστε ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν μὴ μεταβαίνειν μήτε Ἐπίσκοπον μήτε Πρεσβύτερον μήτε Διάκονον...», δ) τὸν ΙΣΤ' τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου καθορίζοντα: «Ὅσοι... ἀναχωρήσωσι τῆς ἰδίας Ἐκκλησίας οὗτοι οὐδαμῶς δεκτοὶ εἶναι ὀφείλουσιν ἐν ἑτέρᾳ Ἐκκλησίᾳ, ἀλλὰ πᾶσαν αὐτοῖς ἀνάγκην ἐπάγεσθαι χρὴ ἀναστρέφειν εἰς τὰς ἑαυτῶν παροικίας, ἢ ἐπιμένοντας, ἀκοινωνήτους εἶναι προσήκει...», ε) τὸν Ι' Κανόνα τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου: «Μὴ ἐξεῖναι Κληρικὸν ἐν δύο πλῆσιν κατὰ ταῦτον καταλέγεσθαι ἐκκλησίαις... Τοὺς δὲ ταλμῶντας... πράττειν τι τῶν νῦν ἀπηγορευμένων ὥρισεν ἡ Ἁγία Σύνοδος ἐκπίπτειν τοῦ ἰδίου βαθμοῦ», στ) τὸν Γ' Κανόνα τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου: «Εἰ τις καταλιπὼν τὴν ἑαυτοῦ παροικίαν εἰς ἑτέραν ἀπέλθοι... μὴκέτι λειτουργεῖν... Εἰ δὲ καὶ ἐπιμένη τῇ ἀπαθείᾳ παντελῶς αὐτὸν καθαιρεῖσθαι τῆς λειτουργίας, ὡς μὴκέτι χώραν ἔχειν ἀποκαταστάσεως...».

Οἱ Ἱεροὶ Κανόνες ὀρίζουσι, ὅτι διὰ νὰ χειροτονηθῇ τις ἐπίσκοπος ἢ πρεσβύτερος ἢ διάκονος, δεόν νὰ ὑπάρχῃ κενὴ θέσις ἢ ἄλλως πως «νομοθετημένη», ὡς λέγουσιν οἱ περὶ τὸ Κανονικὸν Δίκαιον ἐγκρατεῖς. Ἐφ' ὅσον, λοιπόν, ὑπάρξει θέσις «νομοθετημένη», τοποθετεῖται ὁ εἰς τὸν ἀναγκαῖον βαθμὸν Κληρικός. Ἀλλως, αἱ παρὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου χειροτονία, κρίνονται ὡς «ἀπολελυμένα». Οὕτως, ἐρμηνεύων ὁ Ζωνάρας τὸν ΣΤ' Κανόνα τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, σημειοῖ τὰ ἀκόλουθα: «Ἡ γὰρ ἐν Χαλκηδόνι Σύνοδος τῶν 630 ἁγίων Πατέρων ἐν ἐκτῷ κανόνι, μὴδένα ἀπολελυμένως χειροτονεῖσθαι τεθέσπισκε, μὴ πρεσβύτερον, μὴ διάκονον, μήτε τινὰ ὅλως τῶν ἐν τῷ ἐκκλησιαστικῷ τάγματι, εἰ μὴ ἰδικῶς ἐν ἐκκλησίᾳ πόλεως, ἢ κώμης, ἢ μαρτυρίου, ἢ μοναστηρίῳ ὁ χειροτονούμενος ἐπικηρύττετο... Πᾶς γὰρ Ἀρχιερεὺς χειροτονούμενος, πόλει τινὶ ἐπικηρύττεται, κακείνης ἐπίσκοπος ὀνομάζεται. Ὁ γοῦν τὴν πόλιν, ἐφ' ἧς ἐπικηρύχθη, λιπὼν καὶ παρατησάμενος τὸ ἐν αὐτῇ ἱεραῖσθαι, καὶ ἐπισκοπεῖν τὸ ἐν ἐκείνῃ, τοῦ μεγάλου ἀρχιεπισκόπου ποιμνιον, πῶς ἐπίσκοπος κληθήσεται τοῦ λοιποῦ, τίνος ἐπισκόπων; Τὸ γὰρ ὄνομα τούτου πράγματος ἐστὶ καὶ ἐνέργεας δηλωτικόν ὁ δ' ἀποσεισάμενος τὴν ἐνέργειαν, ἐκπέπτωκεν καὶ τῆς κλήσεως... Πῶς δὲ καὶ ἱεράρχης ὀνομασθήσεται ὁ μὴ κληρὸν ὑφ' ἑαυτὸν ἔχων, οὐδ' ἄρχων ἱερωμένων;» (Σύν-

ταγμα Θείων και Ἱερῶν Κανόνων Ράλλη—Ποτλή, τόμ. Β' σελ. 212).

Εἰς τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς ἐγκαταλείψεως ὑπὸ τῶν Ἐπισκόπων, τῶν ἐπαρχίων τῶν, ἀνάγεται καὶ ἡ παραμονὴ αὐτῶν μακρόθεν τούτων, προφάσει συμμετοχῆς εἰς τὴν λεγομένην «Διαρκὴ Ἱερὰν Σύνοδον». Ἡ Σύνοδος αὕτη τυγχάνει παντελῶς ἄγνωστος εἰς τὰ χρονικά τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, διότι δὲν προβλέπεται ὑπὸ τῶν Θείων και Ἱερῶν Κανόνων, οἵτινες διακελεύουσιν, ὅτι ἡ Σύνοδος τῶν Ἐπισκόπων συνέρχεται δις τοῦ ἔτους, τὴν μὲν πρώτην «τῇ τετάρτῃ ἑβδομαδί τῆς Πεντηκοστῆς», ἥτοι μετὰ τὸ Ἅγιον Πάσχα, τὴν δὲ δευτέραν «τῇ δωδεκάτῃ ὑπερβερεταίου», ἥτοι κατὰ μῆνα Ὀκτώβριον (Καν. ΑΖ' Ἀποστ., Ε' Καν. Α' Οἰκ., ΙΗ' Καν. Δ' Οἰκ., Κ' Καν. τῆς ἐν Ἀντ. Μ' Καν. τῆς ἐν Λαοδ.), ἡ ἕνεκα δυσκολιῶν τοῦλάχιστον ἀπαξ τοῦ ἔτους (Καν. ΣΤ', Ζ', καὶ Η' ΣΤ' Οἰκ.). Διὸ καὶ ὁ Μητροπολίτης Νουβίας Ἀνθίμος ἐν τῇ διατριβῇ του «**Η ΚΥΡΙΑΡΧΙΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ ΕΝ ΤΗ ΟΡΘΟΔΟΞΩ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΤΗ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΗ ΙΔΙΑ**», σημειοῖ τὰ ἀκόλουθα: «Ἐπὶ πλέον δὲ εἶναι καὶ ἐπιβλαβὴς τῇ Ἐκκλησίᾳ αὕτη (ἡ Δ. Ι. Σ. δηλονότι), διότι ἀναγκάζει τοὺς ποιμένας νὰ μένωσι μακρὰν τῶν ποιμνίων αὐτῶν ἐπὶ ὁλόκληρον ἔτος καὶ περισσότερον πολλάκις» (σελ. 73), καὶ ἀλλαχοῦ σημειοῖ: «... Ἡ διαρκὴς παραμονὴ δώδεκα Ἀρχιερέων ἐν Ἀθήναις καὶ ἡ ἀπουσία αὐτῶν ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν αὐτῶν ἐπὶ ὁλόκληρον ἔτος, καὶ πλέον πολλάκις, ἀποτελεῖ ἐπιβλαβὴ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, ἐπαναλαμβάνω, καὶ ἀντικανονικὴν πράξιν» (σελ. 77). Παραπεσόντος δὲ τοῦ λόγου περὶ συμμετοχῆς Ἐπισκόπου εἰς Σύνοδον, αὕτη τυγχάνει κανονικὴ, ἐὰν ὁ Ἐπίσκοπος ποιμαίνει ποιμνιον, ἥτοι, ἐὰν εἶναι ἐπαρχιοῦχος Μητροπολίτης. Διότι ἡ ἐν Συνόδῳ ψήφος τῶν Ἱεραρχῶν ἀντιπροσωπεύει τὴν γνώμην τοῦ ποιμνίου, ὅπερ ἐκείνοι ποιμαίνουσι. Διὸ καὶ ἀποκλείονται ταύτης οἱ βοηθοὶ Ἐπίσκοποι, οἱ Τιτουλάριοι Ἐπίσκοποι καὶ οἱ Τιτουλάριοι Μητροπολίται, οἵτινες δὲν κέκτηνται Ποιμνίου, ἀλλ' ἀνεδείχθησαν Ἐπίσκοποι ἐπὶ φιλῶ τίτλῳ, εἰς ἀναγνώρισιν τῶν ὑπ' αὐτῶν προσφερθεισῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὑπηρεσιῶν. Ὑπάρχουσι ὅμως καὶ περιπτώσεις, καθ' ἃς, καὶ βοηθοὶ ἢ Τιτουλάριοι Ἐπίσκοποι ἐλάμβανον μέρος εἰς Συνόδους καὶ δὴ Οἰκουμενικάς. Περὶ αὐτοῦ ὅμως, θὰ ἀσχοληθῶμεν εἰς ἑτέραν μελέτην.

Εἰς τὰς ἀπαγορευτικὰς διατάξεις περὶ ἀπομακρύνσεως τῶν Κληρικῶν ἐκ τῶν θέσεών τῶν, ὑπάγεται καὶ τὸ «μεταθετόν». Ὡς γνωματεύει ἐσχάτως Καθηγητὴς τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου, εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ὑπάγονται οὐ μόνον οἱ Ἐπίσκοποι, ἀλλὰ καὶ οἱ Πρεσβύτεροι καὶ οἱ διάκονοι, οἵτινες, ἐποποθετήθησαν εἰς τινα ἐναρίαν, ἀσκοῦντες ἐφημεριακὰ καθήκοντα. Διότι, ὅπως ὁ Ἐπίσκοπος νυμφεύεται τὴν Ἐπισκοπὴν, ἣν ἐμπιστεύεται ὁ Κύριος, κατὰ παρόμοιον τρόπον καὶ ὁ Πρεσβύτερος νυμφεύεται τὴν ἐνορίαν του, ἣν ἐπ' αὐθενί λόγῳ δύναται νὰ ἐγκαταλείψῃ, ἐπιδιώ-

κων πλουσιωτέραν ἢ ἄλλως πως ἐξυπηρετοῦσαν τὰ συμφέροντά του.

Εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν ἐπαρχία τις ὑποστῇ βαρβαρικὴν ἐπιδρομὴν, καθισταμένη ἐμπερίστατος, ὁ Ἐπίσκοπος πολλῶ μᾶλλον καὶ ὁ Πρεσβύτερος, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐγκαταλείψωσι ταύτην, ἀλλ' «ὀφείλουσι νὰ διαμένωσι μετὰ τοῦ ποιμνίου αὐτῶν ἐνίσχυντες καὶ ἐνθαρρύνοντες αὐτό, συμμεριζόμενοι δὲ καὶ τὴν τύχην αὐτοῦ» (Μητρ. Νουβ. Ἀνθ. «**Η ΚΥΡΙΑΡΧΙΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ κλπ.**», σελ. 43).

Ὡσαύτως οἱ Ἱεροὶ Κανόνες ὁμιλοῦσι καὶ περὶ ἀπομακρύνσεως τῶν Ἐπισκόπων ἐκ τῶν Ἐπισκοπῶν τῶν, ἥτις, δέον νὰ εἶναι οὐχὶ μεγαλύτερα τῶν τριῶν ἑβδομάδων. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀπουσίας ἐκ τῆς ἑδρας του ὁ Ἐπίσκοπος, ὀφείλει νὰ ἐκκλησιάζηται εἰς τὸν πλησιέστερον ναὸν τῆς ἀλλοτρίας αὐτῷ δικαιοδοσίας ἐνθα εὐρίσκεται, ἱεουργοῦντος Πρεσβυτέρου. Κατὰ τὸ διάστημα δὲ τῆς παραμονῆς του εἰς ἀλλοτρίαν ἐπισκοπικὴν ἐπαρχίαν, οὐδὲν δικαίωμα κέκτηται πρὸς τὸ διδάσκεισθαι τὸν λαόν, διότι, «εἰ δὲ τις φωραθῇ τοῦτο ποιῶν, τῆς ἐπισκοπῆς παύεσθω» τὰ δὲ τοῦ πρεσβυτέρου ἐνεργεῖτω» (Κ' Κανὼν Πενθέκτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου).

Ἐὰν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες ἀπαγορεύουσι τὴν τοπιστηριεῖαν ἐπισκοπῆς τινὸς εἰς ὅμορον αὐτῆς Ἐπίσκοπον πέραν τοῦ ἔτους (ΟΔ' Κανὼν τῆς ἐν Κερθαγένῃ), πόσον καταδικάζουσι τὴν μὴ ἐγκατάστασιν Ἐπισκόπου ἐν τῇ Ἐπισκοπῇ του, καταφαίνεται ἐκ τῶν ἐξῆς Κανόνων: α) ΙΖ' τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ, ὅστις λέγει: «Εἰ τις Ἐπίσκοπος χειροθεσίαν λαβὼν, καὶ ὀρίσθεις προσεσῆναι λαοῦ, μὴ καταδέξοιτο τὴν λειτουργίαν, μηδὲ πείθοιτο ἀπιέναι εἰς τὴν ἐγχειρισθείσαν αὐτῷ ἐκκλησίαν, τοῦτον εἶναι ἀκοινώνητον, ἐς τ' ἀναγκασθεὶς καταδέξοιτο, ἢ ὀρίσῃ τι περὶ αὐτοῦ ἡ τελεῖα σύνοδος τῶν κατὰ τὴν ἐπαρχίαν ἐπισκόπων». Ἐρμηνεύων δὲ ὁ Ζωναρὰς λέγει: «Ὁ εἰς προστασίαν λαοῦ καλούμενος, καὶ μὴ πειθόμενος καταδέξασθαι τὴν λειτουργίαν, τοῦτέστι τὴν διακονίαν, ἀκοινώνητος ἔσται, ἥγουν ἀφωρισμένος, ἕως ἂν καταδέξηται. Εἰ δὲ διόλου ἀπειθεῖ, διόλου ἔσται ἀκοινώνητος, εἰ μήπου ὀρίσει περὶ αὐτοῦ τελεῖα σύνοδος» (Σύνταγμα Θείων και Ἱερῶν Κανόνων Ράλλη—Ποτλή, τόμ. Γ' σελ. 158). β) ΙΣΤ' τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων: «Εἰ τις χειροτονηθῇ Ἐπίσκοπος, μὴ καταδέχοιτο τὴν λειτουργίαν, καὶ τὴν φροντίδα τοῦ λαοῦ, τὴν ἐγχειρισθείσαν αὐτῷ, τοῦτον ἀφωρισμένον τυχάνειν, ἕως ἂν καταδέξηται». Ἐρμηνεύων δὲ ὁ Ζωναρὰς σημειοῖ: «Τὸν γὰρ εἰς προστασίαν λαοῦ καλούμενον, μὴ ἀντιτείνειν διακελεύεται, ἀλλὰ καταδέχεσθαι τὸ θεῖον λειτουργήμα, καὶ τὴν τοῦ λαοῦ προστασίαν ἢ ἀντιλέγοντα, καὶ μὴ ἀπόντα, ἀφωρισμένον εἶναι» (Σύνταγμα Ἀείων και Ἱερῶν Κανόνων Ράλλη—Ποτλή, τόμ. Β' σελ. 48). γ) τὸν ΙΣΤ' τῆς Πρωτοδευτέρας: «Εἰ τις τῶν Ἐπισκόπων ἐν τῇ ἰδίᾳ συνιστάμενος τιμῇ, μήτε

παραπεισθαι βούλοιτο, μήτε τὸν οἰκεῖον ἐθέλει ποιμαίνειν λαόν, ἀλλὰ τῆς οἰκείας ἀποστάς ἐπισκοπῆς, ὑπὲρ τὸ ἐξαμήνον ἐν ἐτέρῳ διατρίβειν τόπῳ, μήτε βασιλικῶ προστάγματι κατεχόμενος, μήτε ταῖς τοῦ οἰκείου πατριάρχου λειτουργίαις ὑπηρετούμενος, μήτε μὴν ὑπὸ νόσου χαλεπῆς τε, καὶ ἀκινήσιαν ἐμποιοῦσης παντελῆ συνεχόμενος. Ὁ τοιοῦτος οὖν, ὁ κατὰ μηδεμίαν τῶν εἰρημένων προφάσεων κωλυόμενος, τῆς οἰκείας ὑφιστάμενος ἐπισκοπῆς, καὶ ὑπὲρ τὸν ἐξαμηνιαῖον χρόνον ἐν ἐτέρῳ διατρίβων τόπῳ, τῆς τοῦ ἐπισκόπου τιμῆς τε καὶ ἀξίας ἀλλοτριωθήσεται παντελῶς. Τὸν γάρ τῆς ἐμπιστευθείσης αὐτῷ καταμελοῦντα ποιμένης, καὶ ἐν ἐτέρῳ ὑπὲρ τὸ ἐξαμήνον χρονιτριβοῦντα τόπῳ, ὥρισεν ἡ Ἀγία Σύνοδος τῆς ἀρχιερωσύνης, δι' οἷς ποιμαίνειν ἐτάχθη, παντελῶς ἀλλότριον καθιστάναι, καὶ εἰς τὸν αὐτοῦ τῆς ἐπισκοπῆς τόπον ἕτερον ἀντ' αὐτοῦ προχειρίζεσθαι» (Σύνταγμα Θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων Ράλλη—Παπλή, τόμ. Β' σελ. 696).

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω δῆλον καθίσταται τὸ ἀξιόποινον τῆς πράξεως, τοῦ καταλιμπάνειν ἕκαστος Κληρικός (διάκονος, Πρεσβύτερος, Ἐπίσκοπος) τὴν ἐκκλησιαστικὴν αὐτοῦ θέσιν. Ὡς ἐκ τούτου, οὐδεὶς δύναται νὰ ἀλλοιώσῃ τὸ πνεῦ-

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν Αἰδес. Ἐφημερίων καὶ τῶν Ἡγουμένων τῶν Ἱ. Μονῶν τῶν κατὰ τόπους Ἱερῶν Μητροπόλεων ἡμῶν (Ἑλλάδος καὶ ἀλλοδαπῆς), ὅτι οἱ ἡμεροδεῖκται τσέπης καὶ τοίχου τοῦ ἔτους 1981 ἐξετυπώθησαν, με πλουσίαν ὕλην.

Παρακαλοῦνται οὗτοι, ὅπως μεριμνήσωσιν διὰ τὴν διανομὴν τούτων.

ΤΙΜΑΙ ἩΜΕΡΟΔΕΙΚΤΩΝ :

Τσέπης: Δραχμαὶ 20.

Τοίχου: Δραχμαὶ 25.

(Ἐκ τῆς Ἱ. Συνόδου)

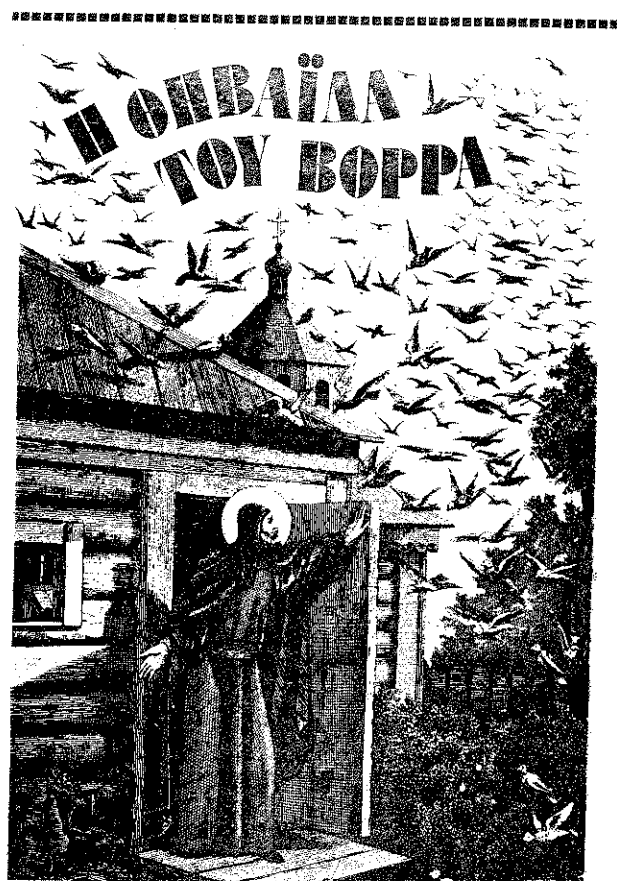
ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ τῶν πιστῶν, ὅτι διὰ οἰκονομικά ζητήματα τρεχοῦσης φύσεως ἀφορώντα, τὰς δοσοληψίας τούτων πρὸς τοὺς ὑπευθύνους διαχειριστὰς χρηματικοῦ καὶ ὑλικοῦ, ἴτοι ὑπόλοιπα Λ)ισμοῦ, ἐκδοσίς ἀποδείξεων εἰσπράξεως κλπ., ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Οἰκονομικὸν Σύμβουλον—Ἐλεγκτὴν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας κ. Θεόδωρον Μαριόλην, ἐν ταῖς Γραφεῖσις ἡμῶν, Κόνιγγος 32, τηλ. 36.28.280.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

μα καὶ τὴν διάταξιν τῶν Θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων, οἵτινες, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς πολιτειακοὺς νόμους, τοὺς ἐπιδεχομένους μεταβολάς, οὗτοι ἀποτελοῦσι τὸ αἰωνόβιον ἐκκλησιαστικὸν πολίτευμα, ὅπερ σαφῶς καὶ ἀμετακλήτως καὶ ἀκαταλύτως καθώρισεν ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς, οὗτινος, ἐς αἰεὶ κτῆμα εἶναι τὸ πολίτευμα τοῦτο.

† Ἀρχιμ. ΚΥΡΙΛΛΟΣ ΚΟΥΡΤΕΣΗΣ

Τὸ βιβλίον τοῦ κ. Πέτρου Μποτάη «Η ΘΗΒΑΪΔΑ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ» ἀποτελεῖ μίαν εὐχάριστον ἐκδοτικὴν ἐκπληξίν τοῦ ἀποχωροῦντος ἔτους. Ἀναφέρεται εἰς τοὺς μεγάλους ἀγίους τῆς Ὁρθόδοξου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας οἱ ὅποιοι, παραλαβόντες τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν καὶ τὴν μοναχικοπατερικὴν παράδοσιν ἀπὸ τὸ ἐλληνορθόδοξον Βυζάντιον, τὴν διέδωσαν εἰς ὁλόκληρον τὴν Ρωσίαν καὶ ἐδημιούργησαν τὴν «χρυσὴν ἐποχὴν» τοῦ ρωσικοῦ μοναχισμοῦ.

Θεωροῦμε τὴν ἐκδοσιν αὐτὴν ἰδιαίτεραν εὐλογίαν διὰ τὸν πιστὸν ὀρθόδοξον λαόν καὶ συνιστάμεν ἐνθέρμως τὸ βιβλίον, τὸ ὅποιον εἶναι ἀπολύτως σύμφωνον πρὸς τὴν διδασκαλίαν τῶν Ἀγίων Πατέρων, εἰς τὰ τέκνα τῆς ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας μας, μετὰ τὴν βεβαιότητα ὅτι ἡ ἀνάγνωσίς του θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν πνευματικὴν οἰκοδομὴν καὶ ψυχικὴν τῶν σωτηρίαν.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

† Ὁ Ἀθηνῶν ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

Ἑκκλησιαστικά χρονικά

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ Α.Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ.κ. Αὐ-
ξέντιος κατὰ τὸν μῆνα Νοέμβριον:

Ἐτέλεσε τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν τὴν 1ην
ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἀγ. Ἰωάννου Θεολόγου τῆς
ὁμωνύμου Ἱ. Μονῆς Πετροπόλεως, τὴν 2αν
ἐν τῷ Ἱ. Ν. Ἀγ. Αἰκατερίνης Πατησίων, τὴν 8ην
ἐν τῷ Ἱ. Ν. Ἀγ. Ἰωάννου Θεολόγου τῆς ἐν Πε-
τροπόλει ὁμωνύμου Ἱ. Μονῆς, τὴν 9ην καὶ 10ην
ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀναλήψεως Καπαν-
δριτίου, τὴν 13ην ἐν τῷ Ἱ. Ν. Ἀγ. Φανουρίου Κο-
ρωπίου, τὴν 16ην ἐν τῷ Ἱ. Ν. Ὁσίας Εἰρήνης
Χρυσοβαλάντου τῆς ὁμωνύμου Ἱ. Μονῆς Καρε-
λᾶ Ἀττικῆς, τὴν 21ην ἐν τῷ Ἱ. Ν. τῆς Ἱ. Μονῆς
Ἀναλήψεως Καπανδριτίου, τὴν 24ην ἐν τῷ Ἱ.
Ν. Ἀγ. Θεοδώρων Ν. Σμύρνης, τὴν 25ην ἐν τῷ
Ἱ. Ν. Ἀγ. Αἰκατερίνης Πατησίων καὶ τὴν 30ην
ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ Ἀγίου Ἀποστόλου Ἀν-
δρέου τοῦ Πρωτοκλήτου ἐν Περιστερίῳ.

Ἐχοροστάτησε τὴν 3ην ἐν τῷ Ἱ. Ν. Ἀγ.
Ἀποστόλων Δάφνης, καὶ τὴν 17ην ἐν τῷ Ἱ. Ν.
Ἀγ. Παρασκευῆς Μοναστηρακίου.

Προέστη τὴν 13ην ἐπιμνημοσύνου δεήσεως
ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Κοιμήσεως Θεοτόκου Πάρ-
νηθος, ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνή-
στου Ἀρχιεπισκόπου Ἡμῶν Κυροῦ Χρυσιστόμου
τοῦ Α' (τοῦ ἀπὸ πρ. Φλωρίνης), καὶ τὴν 17ην
μνημοσύνου ἐν τῷ Ἱ. Ν. Ἀγ. Παρασκευῆς Μο-
ναστηρακίου, ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς Στα-
ματίου Κιούση.

Ἐπεσκέφθη πολιτειακοὺς παράγοντας, μεθ'
ὧν συνεζήτησε θέματα, ἀφορῶντα τὴν Ἐκκλη-
σίαν Ἡμῶν.

Προήδρευσε τὴν 4ην τοῦ Διοικητικοῦ Συμ-
βουλίου τοῦ Γενικοῦ Ταμείου, καὶ τὴν 5ην συνε-
δριάσεως τῆς Ἐνδημούσης Ἱερᾶς Συνόδου.

Ἐδέχθη καθ' ὅλον τὸν μῆνα Ἱερεῖς, Ἐκκλη-
σιαστικά Συμβούλια, Ἡγουμενοσυμβούλια, Ἐπι-
τροπὰς καὶ πολλοὺς Χριστιανοὺς τῆς Ἀποστολι-
κῆς ἐπαρχίας Τοῦ.

Παρέσχε' κατὰ τὸν μῆνα αὐτὸν τὴν ἡθικὴν
καὶ ὕλικήν Αὐτοῦ συμπαράστασιν εἰς ἐμπερι-
στάτους ἀδελφοὺς τῆς Ἀποστολικῆς Ἀρχιεπι-
σκοπῆς Ἀθηνῶν.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Εὐ-
θύμιος κατὰ μῆνα Νοέμβριον:

Ἐτέλεσε τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν καὶ ὠμίλη-
σε τὴν 1ην ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ, τὴν 3ην ἐν
τῷ Ἱ. Ν. Ἀγ. Φανουρίου Σερρών, τὴν 8ην ἐν τῷ
Ἱ. Ν. Τριῶν Ἱεραρχῶν Δράμας, τὴν 9ην ἐν τῷ
Ἱ. Ν. Ὁσ. Εὐθυμίου Περιστερᾶς, τὴν 10ην ἐν
τῇ Ἱ. Μονῇ Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ Θεσσαλο-

νίκης, τὴν 11ην εἰς ὁλονύκτιον ἀγρυπνίαν ἐν τῷ
Καθεδρικῷ Ναῷ, τῇ 21ῃ ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ,
τῇ 24ῃ ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ
Θεσσαλονίκης, τὴν 30ὴν ἐν τῷ Ἱ. Ν. Ἀγ. Ἀν-
δρέου τοῦ Πρωτοκλήτου ἐν Περιστερίῳ Ἀθη-
νῶν.

Ἐχοροστάτησε τὴν 13ην ἐν τῷ Ἱ. Ν. Ἀγίου
Φανουρίου Σερρών, τὴν 14ην ἐν τῷ Καθεδρικῷ
Ναῷ ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρός ἡμῶν
Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ Ἀρχιεπισκόπου Θεσσα-
λονίκης, τὴν 17ην ἐν τῷ Ἱ. Ν. Ἀγ. Καλλινίκου
Ροδοπόλεως Σερρών, τὴν 25ην ἐν τῷ Ἱ. Ν. Ἀγ.
Ἰακώβου Ἀδελφοθέου Περιστερᾶς.

Ὁμίλησε τὴν 14ην τὸ ἑσπέρας ἐν τῷ Καθε-
δρικῷ Ναῷ μέ θέμα: «Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Πα-
λαμᾶς ὡς Μοναχὸς καὶ Θεολόγος». Ὁσαύτως
καθ' ἐκάστην Τετάρτην ἑσπέρας ἐν τῷ Καθεδρι-
κῷ Ναῷ καὶ περὶ ὥραν 4ην μ.μ.

Ἐδέχθη τὴν 21ην τοὺς Ὑφυπουργοὺς Συγ-
κοινωνιῶν κ. Γ. Μούστιον καὶ Οἰκονομικῶν κ.
Π. Μποκοβόν, οἵτινες προηγουμένως παρηκο-
λούθησαν τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν ἐν τῷ Καθεδρι-
κῷ Ναῷ. Τούτους ἀντεπεσκέφθη τὴν ἐπομένην.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΤΡΩΝ

Τῇ 10ῃ Ὀκτωβρίου ἐ.ε. ἦγε τὰ Ὄνομαστή-
ριά του ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πατρῶν κ. Θεό-
φιλος. Ὁ ἐν Ἀθήναις παρεπιδημῶν Ἱεράρχης
ιερούργησεν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἀγίου Νικολάου
Ἀχαρνῶν, συνιερουργούντων αὐτῷ τῶν Σεβ. Μη-
τροπολιτῶν Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερων-
τίου, Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου, Ἀ-
χαρνῶν κ. Ἀθανασίου, Θηβῶν κ. Γερασίμου καὶ
Εὐρίπου κ. Ἰουστίνου. Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θεῆας
Λειτουργίας προσεφώνησε τὸν Ἱεράρχην τῶν
Πατρῶν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σα-
λαμίνος, εὐχηθεὶς ἐκ μέρους τῆς Ἱερᾶς Συνό-
δου τὰ δεόντα.

Ἐε ἄλλου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πατρῶν κ.
Θεόφιλος κατὰ μῆνα Νοέμβριον:

Ἐπεσκέφθη τὴν 15ην συνοδευόμενος ὑπὸ
τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀχαρνῶν κ. Ἀθανασίου
καὶ Κληρικῶν τῆς ἐπαρχίας του, τοὺς Ἱερούς
Ναοὺς καὶ τὰς Ἱεράς Μονὰς Κορινθίας.

Ἐχοροστάτησε τὴν 17ην ἐν τῷ Καθεδρικῷ
Ναῷ Ἀγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ ἐν Πάτραις.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ

Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου
Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος

Τὸ Πρωτοβάθμιον Συνοδικὸν Δικαστήριον
τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος συγκείμενον ἐκ
τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Φθιώτιδος καὶ Θαυμα-
κοῦ κ. Καλλινίκου, ὡς Προέδρου, Θεσσαλονίκης

κ. Εὐθυμίου, Λαρίσης κ. Ἀθανασίου καὶ Χίου κ. Στεφάνου, ὡς Παρέδρων, παρόντος καὶ τοῦ Γραμματέως Πρωθιερέως Παναγιώτου Παναγιωτοπούλου, συνελθόν σημερινὴν τὴν εἰκοστὴν ἐννάτην ἱσταμένου μηνὸς τοῦ Σωτηρίου "Ετους χίλια ἐννεακόσια ὀγδόντα, καὶ περὶ ὥραν 16.00", ἐν τῇ συνήθει τῶν Συνεδριῶν αἰθούσῃ, ἡσυχάλῃ θη μὲ τὰς ὑποθέσεις τῶν κάτωθι Κληρικῶν:

α. Ἱερομονάχου Δαμασκηνοῦ Ρέρρα ἐφημερίου Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος Γαλατοῖω Ἀθηνῶν.

β. Πρεσβυτέρου Νικολάου Βορυνιώτου τέως ἐφημερίου Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Φιλοθέης Ἀθηνῶν καὶ ἤδη ἐφημερίου Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Μαρίας Ν. Καλλιπόλεως Πειραιῶς.

γ. Πρεσβυτέρου Πλουτάρχου Κωνσταντινίδου ἐφημερίου Ἱεροῦ Ναοῦ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Μονάχου Βαυαρίας.

δ. Πρεσβυτέρου Δημητρίου Κοτσικῶνα, τέως ἐφημερίου Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Τριάδος Ἰλισίων Ἀθηνῶν.

ε. Πρεσβυτέρου Γεωργίου Ἀλεξίου, Ἐφημερίου Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Πατέρων Παιανίας Ἀιτικῆς.

Ἀκοῦσαν δὲ τοῦ Γραμματέως Πρωθιερέως Παναγιώτου Παναγιωτοπούλου, ἀναγνώσαντος ἅπαντα τὰ σχετικὰ πρὸς τὰς ὡς ἄνω ὑποθέσεις ἐγγράφα, δι' ὧν οὗτοι ἀποτεριχίζουσι ἑαυτοὺς τῆς Ἐκκλησίας, δημιουργοῦντες οὕτω σχίσμα, καὶ ὑποπίπτοντες εἰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς παραβάσεις τῆς τυρείας, τῆς πατρίας, τῆς παρουναγωγῆς, τῆς ἀπειθείας πρὸς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν αὐτῶν ἀρχὴν καὶ ἐξυβρίσεως ταύτης, ἀπεφάσισαν:

Ἐπειδὴ οἱ ὡς ἄνω Κληρικοί, κληθέντες νομίμως ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων Ἐπισκοπικῶν Δικαστηρίων, δὲν ἐνεφανίσθησαν.

Ἐπειδὴ αἱ ὑποθέσεις αὐτῶν παρεπέμφθησαν τῷ Πρωτοβαθμίῳ Συνοδικῷ Δικαστηρίῳ, ὑπὸ τῶν Ἐπισκοπικῶν τοιούτων.

Ἐπειδὴ δὲν προσήλθον κατὰ τὴν ὀριοθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου Συνεδρίασιν ἵνα ἀπολογηθῶσιν, καίτοι νομίμως ἐκλήθησαν.

Ἐπειδὴ ὁ ΙΕ' Κανὼν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων σαφῶς διακελεύει «εἴ τις πρεσβύτερος ἢ διάκονος, ἢ ὅλως τοῦ καταλόγου τῶν κληρικῶν, ἀπαλείψας τὴν ἑαυτοῦ παροικίαν, εἰς ἑτέραν ἀπέλθῃ, καὶ παντελῶς μεταστὰς διατρίβῃ ἐν ἄλλῃ, παρὰ γνώμην τοῦ ἰδίου ἐπισκόπου, τοῦτον κελεύομεν μὴκέτι λειτουργεῖ. Εἰ μάλιστα προσκαλουμένου αὐτὸν τοῦ Ἐπισκόπου αὐτοῦ ἐπανελθεῖν, οὐχ ὑπήκουσεν, ἐπιμένων τῇ ἀταξίᾳ, ὡς λαϊκὸς μέντοι ἐκείσε κοινωνεῖτω».

Ἐπειδὴ ὁ ΛΑ' Ἀποστολικὸς Κανὼν διαγορεύει «εἴ τις πρεσβύτερος, καταφρονήσας τοῦ ἰδίου Ἐπισκόπου, χωρὶς συναγάγει, καὶ θυσιαστήριον ἕτερον πῆξει, μὴδὲν κατεγνωνκῶς τοῦ Ἐπισκόπου ἐν εὐσεβείᾳ, καὶ δικαιοσύνῃ, καθαιρεῖσθω, ὡς φίλαρχος. Τύρρανός γάρ ἐστιν, ὡσαύτως δὲ καὶ οἱ λοιποὶ Κληρικοί, καὶ ὅσοι ἂν

αὐτῷ προσθῶνται, οἱ δὲ λαϊκοὶ ἀφοριζέσθωσαν».

Ἐπειδὴ ὁ ΝΕ' Κανὼν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων διακελεύει «εἴ τις κληρικὸς ὑβρίσῃ τὸν Ἐπίσκοπον καθαιρεῖσθω. Ἀρχόντα γὰρ τοῦ λαοῦ σου οὐκ ἔρεις κακῶς».

Ἐπειδὴ ὁ ΙΗ' Κανὼν τῆς Δ' Οἰκουμένης Συνόδου ἐπιτάσσει «τὸ τῆς συνωμοσίας, ἡ φαρτρίας, καὶ παρὰ τῶν ἔξω νόμων πάντῃ κεκώλυται, πολλῷ δὴ μᾶλλον ἐν τῇ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίᾳ τοῦτο γίνεσθαι ἀπαγορεύειν ἢ φατριάζοντες, ἢ κατασκευὰς τυρεύοντες Ἐπισκόποις ἢ Συγκληρικοῖς, ἐκπιπέτωσαν πάντῃ τοῦ οἰκείου βαθμοῦ».

Ἐπειδὴ τὰ αὐτὰ ὀρίζουσι καὶ οἱ Ἱεροὶ Κανόνες ΙΖ' καὶ ΛΔ' τῆς Ἐκτῆς Οἰκουμένης Συνόδου, ὁ Ε' τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ, ὁ Ι' τῆς ἐν Κερθαγένῃ καὶ πλείστοι ἕτεροι.

Ἐπειδὴ οἱ ὡς ἄνω Κληρικοὶ ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς αὐτῶν ἐρμηνεύουσιν ἀστηρίκτως καὶ ψευδῶς τὸ τόλμημά των, ἥτοι τὴν ἀπόσχισιν των ἐκ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ τῆς δημιουργίας παρασυναγωγῶν, καὶ ἀναληθῶς ἐξηγῶσι πρὸς τὸ ἑαυτῶν συμφέρον.

Ἐπειδὴ ὁ ΙΓ' Κανὼν τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Πρωτοδευτέρας Ἀγίας Συνόδου ὀρίζει: «...εἴ τις πρεσβύτερος ἢ διάκονος... ἀποσπῆναι τολμήσῃ τῆς τοῦ κυριάρχου αὐτοῦ Ἐπισκόπου κοινωνίας... τοῦτον ὑποκείσθαι καθαιρέσει, καὶ πάσης ἱερατικῆς ἀποστερεῖσθαι τιμῆς...».

Ἐπειδὴ τὴν Τάξιν, τὴν πειθαρχίαν καὶ ὑπακοὴν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ οἱ ἐγκαλούμενοι κληρικοὶ κατεπάτησαν, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν πρὸς τὴν Α.Μ. τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἡμῶν καὶ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ἀπευθυνθεισῶν ἐπιστολῶν των,

Δ Ι Α Τ Α Υ Τ Α

Τὸ Πρωτοβάθμιον Συνοδικὸν Δικαστήριον, κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ ἀναφερομένην Συνεδρίαν.

Δικάζων ἐρήμην τῶν κατηγορουμένων.

Ἰδὼν καὶ μελετήσας τὰ σχετικὰ ἐγγράφα.

Διασκεφθὲν κατ' ἰδίαν.

Ἐπιβάλλει:

α. Τῷ Ἱερομονάχῳ Δαμασκηνῷ Ρέρρα ἐφημερίῳ τοῦ ἐν Γαλατοῖω Ἀθηνῶν Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος, τὴν ποινὴν τῆς ΚΑΘΑΙΡΕΣΕΩΣ ἐκ τοῦ ἱερατικοῦ αὐτοῦ βαθμοῦ, καὶ κατατάσσει αὐτὸν εἰς τὴν τάξιν τῶν Μοναχῶν.

β. Τῷ Πρεσβυτέρῳ Νικολᾷ Βορυνιώτῃ τέως ἐφημερίῳ τοῦ ἐν Ἀθήνῃσι Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Φιλοθέης καὶ νῦν ἐφημερίῳ τοῦ ἐν Νέᾳ Καλλιπόλει Πειραιῶς Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἀγίας Μαρίας, τὴν ποινὴν τῆς ΚΑΘΑΙΡΕΣΕΩΣ ἐκ τοῦ ἱερατικοῦ αὐτοῦ βαθμοῦ, καὶ κατατάσσει αὐτὸν εἰς τὴν τάξιν τῶν λαϊκῶν.

γ. Τῷ Πρεσβυτέρῳ Πλουτάρχῳ Κωνσταντινίδῃ ἐφημερίῳ τοῦ ἐν Μονάχῳ Βαυαρίας Ἱεροῦ Ναοῦ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος, τὴν ποινὴν τῆς ΚΑΘΑΙΡΕΣΕΩΣ ἐκ τοῦ ἱερατικοῦ αὐτοῦ βαθμοῦ, καὶ κατατάσσει αὐτὸν εἰς τὴν τάξιν τῶν λαϊκῶν.

δ. Τῷ Πρεσβυτέρῳ Δημητρίῳ Κοτσικῶνα τέ-

Ἐπιστολή

ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΜΕΝΑ ΒΕΛΗ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 19ῃ Σεπτεμβρίου 1980
Πρὸς τὸ Περιοδικὸν «Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδόξιας»
Κάνιγγος 32
Ἐνταῦθα

Κύριε Διευθυντά,

Ἐν τῷ φύλλῳ Ἰουλίου ἐ.ε. τοῦ ὑμετέρου Περιοδικοῦ ἐπιχειρεῖται, διὰ κυρίου ἄρθρου, ἀπάντησις εἰς τρία ἄρθρα μου, ἅτινα ἐδημοσιεύθησαν προσφάτως ἐν τῷ «Ὁρθοδόξῳ Τύπῳ» καὶ ἀναφέροντο εἰς τὸν «ἄκριτον Ζηλωτισμόν». Παρακαλῶ, ὅπως, δυνάμει τοῦ περὶ Τύπου Νόμου καὶ τηρουμένων ἐπακριβῶς τῶν διατάξεων αὐτοῦ, καταχωρήσῃτε τὴν κατωτέρω ἀνταπάντησίν μου:

1. Ἰσχυρίζεσθε ὅτι ἡ Παράταξις ὑμῶν ἔχει ἀπαγορεύσει ρητῶς καὶ ἐπισημῶς τὴν παροχὴν Μυστηρίων εἰς τοὺς Νεοημερολογίτας καὶ ἔχει διατάξει ὅπως οἱ ἐκ τούτων προσχωροῦντες εἰς αὐτὴν γίνονται δεκτοὶ διὰ χρίσματος. Καὶ ἐπάγεσθε: «Παραβάσεις τοιαύτας ἱερέων οὐδόλως ἐγκρίνει ἡ Ἱ. Σύνοδος καὶ τιμωρεῖ τοὺς παραβάτας».

Θὰ ἦμην ὑπόχρεως εἰς ὑμᾶς ἂν ἐδημοσιεύετε Κατάλογον ἱερέων, τιμωρηθέντων ἐπειδὴ ἐδέχθησαν Νεοημερολογίτας εἰς συμπροσευχήν ἢ ἐπειδὴ παρέσχον αὐτοῖς Μυστήρια. Ἀναμένω!

2. Ποῖαι αἱ θέσεις μου περὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν θεσμῶν καὶ ἐθίμων, τῶν μετὰ τὰς Οἰκουμενικὰς Συνόδους (ὡς τὰ τέμπελα, τὰ ὑμνογραφικὰ κείμενα κ.τ.λ.) δύναται πᾶς τις νὰ πληρο-

ως ἐφημερίῳ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Τριάδος Ἰλισίων Ἀθηνῶν, τὴν ποινὴν τῆς ΚΑΘΑΙΡΕΣΕΩΣ ἐκ τοῦ ἱερατικοῦ αὐτοῦ βαθμοῦ, καὶ κατατάσσει αὐτὸν εἰς τὴν τάξιν τῶν λαϊκῶν.

ε. Τῷ Πρεσβυτέρῳ Γεωργίῳ Ἀλεξίου ἐφημερίῳ τοῦ ἐν Παιανίᾳ Ἀττικῆς Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἀγίων Πατέρων, τὴν ποινὴν τῆς ΚΑΘΑΙΡΕΣΕΩΣ ἐκ τοῦ ἱερατικοῦ αὐτοῦ βαθμοῦ, καὶ κατατάσσει αὐτὸν εἰς τὴν τάξιν τῶν λαϊκῶν.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη αὐθιγόν.

Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ
Τὰ Μέλη

† Ὁ Θεσσαλονίκης ΕΥΘΥΜΙΟΣ

† Ὁ Λαρίσης ΑΘΑΝΑΣΙΙΟΣ

† Ὁ Χίου ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ὁ Δικαστικὸς Γραμματεὺς

Πρωθιερεὺς ΠΑΝΑΓ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον

Ἀθήνησι τῇ 29ῃ Νοεμβρίου 1980 (Π.Ο.Ε.)

Ὁ Δικαστικὸς Γραμματεὺς

Πρωθιερεὺς ΠΑΝΑΓ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

φορηθῇ ἀναγινώσκων τὸ ἄρθρον μου «Ἱερεῖς καὶ ράσαν», δημοσιευθὲν ἐν τῇ «Ἐναρία» φύλλον τῆς 10ης Νοεμβρίου 1970 καὶ εἰδικῶς τὰ ἐν τῇ στήλῃ τῆς σελ. 228 γραφόμενα. Μὴ συγχέωμεν ὁμῶς δύο διάφορα πράγματα: "Ἄλλο αἱ μεταβολαί, εἰς ἃς προβαίνει αὐθαирέτως τοῦτο ἢ ἐκεῖνα τὰ άτομον (ἔστω καὶ ἂν ἔχη βαθμὸν Ἐπισκόπου) καὶ ἄλλο αἱ μεταβολαί, εἰς ἃς, διὰ λόγους ποιμαντικούς, προβαίνει ἐκάστοτε ἡ Ἐκκλησία.

3. Γράφετε ὅτι ἡ μεταρρύθμισις τοῦ ἐορτολογίου ἔχει καταδικασθῇ καὶ ἐπομένως οὐχὶ ὁσπινεὶς κοινωνεῖ, «ἀλλ' ὅστις δὲν ἐπικοινωνεῖ μὲ τὰ ἐπίσημα Πατριαρχεῖα ἔχει ἐγκυρὰ Μυστήρια».

Ἀδελφοί μου, διατί γράφετε τοιαῦτα; Δὲν ἀντιλαμβάνεσθε ὅτι ὁ ἰσχυρισμός, καθ' ὃν ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν, διὰ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου, ἀπώλεσε τὴν Χάριν καὶ ἐπαύσατο τελοῦσαι ἐγκυρὰ Μυστήρια, εἶνε βέλος ἐπιστροφόμενον καθ' ὑμῶν καὶ πληττον ὑμᾶς καιρίως; Ἐρωτᾶσθε λοιπόν: Ποῖος ἀνεμύρωσεν ἢ, ὀρθότερον, ἐχειροθέτησε τοὺς δύο πρώτους Ἀρχιερεῖς ὑμῶν, πρ. Φλωρινῆς Χρυσόστομον καὶ Δημητριάδος Γερμανόν, οἵπινες ἐπὶ ἑνδεκα ὅλα ἔτη (1924—1935) ἦσαν Νεοημερολογίται, δηλαδὴ «σχισματικοί» καὶ «ἐστερνημένοι Χάριτος»; "Ὅταν οἱ σχισματικοὶ Ἐπίσκοποι ἢ ἄλλοι Κληρικοὶ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν γίνονται δεκτοὶ δι' ἀποφάσεως ΣΥΝΟΔΟΥ. Σύνοδος αἶρει ἀπ' αὐτῶν τὰς συνέπειας τοῦ σχίσματος καὶ ἀποκαθιστᾷ αὐτοὺς. Ποία λοιπὸν Σύνοδος ἀποκατέστησε τοὺς δύο ἐκείνους «σχισματικούς» Ἀρχιερεῖς, ὅτε προσχώρησαν εἰς ὑμᾶς; ΟΥΔΕΜΙΑ! Συνεπῶς — ὡς ἔγραψα καὶ ἄλλοτε — ἂν οἱ εἰρημένοι Ἀρχιερεῖς εἶχον στερηθῇ τῆς Χάριτος μέχρι τοῦ 1935, ἐξηκολούθουν καὶ μετὰ τὴν προσχώρησιν εἰς τοὺς Παλαιοημερολογίτας νὰ στερωνται ταύτης, διότι δὲν ἔτυχον ἀποκαταστάσεως δι' ἐπισημὸν Συνοδικῆς Πράξεως. Αἱ συνέπειαι τῆς αἱρέσεως ἢ τοῦ σχίσματος δὲν αἰρῶνται αὐτομάτως οὐδὲ διὰ Μοναχῶν ἢ Διακόνων ἢ Πρεσβυτέρων ἢ λαϊκῶν Σωματείων. Αἰρῶνται μόνον δι' ἀποφάσεως ΣΥΝΟΔΟΥ. Αὐτὰ καὶ μόνον αὐτὰ γνωρίζει καὶ διδάσκει ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία!

Μοναχός τις «Ζηλωτὴς» εἶχε τὴν ἀφέλειαν νὰ μοι ἀπαντήσῃ παλαιότερον, ὅτι δὲν ἦτο ἀπαραίτητος ἡ Συνοδικὴ ἀπόφασις, διότι καὶ οἱ ἐν τῇ Συνόδῳ Φερράρας—Φλωρεντίας ὑπογράψαντες τὴν ψευδένωσιν καὶ μετὰ ταῦτα μετανοήσαντες δὲν ἔτυχον ἀποκαταστάσεως ὑπὸ Συνόδου, ἀλλὰ μόνη ἡ μετάνοια αὐτῶν ἀποκατέστησεν αὐτούς. Τόσην γνῶσιν τῆς ἱστορίας εἶχεν! Ἡ ἀλήθεια ὁμῶς εἶνε ὅτι οἱ ὑπογράψαντες τὴν ψευδένωσιν ἐν Φλωρεντίᾳ Ἐπίσκοποι, πρῶτον μὲν ἐκηρύχθησαν ὑπὸ τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις Συνόδου τοῦ 1443 (εἰς ἣν μετέσχον, πλην τοῦ Ἱεροσολύμων Ἰωακείμ, καὶ οἱ Πατριάρχαι Ἀλεξανδρείας

Φιλόθεος και Ἀντιοχείας Δωρόθεος) «ἀργοὶ πάσης ἱεροπραξίας καὶ ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως» καὶ ἠπειλήθησαν δι' ἀφορισμοῦ ἐὰν δὲν ἐτήρουν τὴν ἐπιβληθεῖσαν αὐτοῖς ἀργίαν, δευτέρων δέ, μετὰ ἐπιστατίαν ὅλην, ἔλαβον τελείαν συγγνώμην καὶ ἀποκατάστασιν παρὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει συγκληθείσης ἐν ἔτει 1450 Συνόδου.

Λοιπὸν: Οἱ εἰς ὑμᾶς προσχωρήσαντες Ἀρχιερεῖς, διατελέσαντες ἐπὶ ἑνδεκα ὅλα ἔτη «σχισματικοί», ἤτοι Νεοημερολογῖται, καὶ μηδεμίας ἀποκαταστάσεως τυχόντες μετὰ ταῦτα ὑπὸ Ὁρθοδόξου Συνόδου, οὐδέποτε ἀνεκλήσαντο τὴν «ἀπωλεσθείσαν» Χάριν καὶ οὐδὲν ἐγκυρον Μυστήριον ἐτέλεσαν καθ' ὅλον τὸν μέχρι τοῦ θανάτου αὐτῶν χρόνον! Ἄρα οὐδὲν μετέδωκαν εἰς ὑμᾶς!

Ἀλλὰ καὶ οἱ σημερινοὶ Ἀρχιερεῖς ὑμῶν, καθὼς καὶ οἱ ἐξ ὑμῶν προσφάτως ἀποσχισθέντες, πόθεν ἔλαβον τὴν Ἀρχιερωσύνην αὐτῶν; Ἐκ τοῦ Ἀκακίου Παπᾶ καὶ τοῦ Λεοντίου Χιλῆς. Ὁ Ἀκάκιος Παπᾶς ὅμως ὀφείλει τὴν Ἀρχιερωσύνην αὐτοῦ εἰς τὸν Ρωμάνον Νεοημερολογίτην (καὶ ἄρα «σχισματικόν») Ἐπίσκοπον Θεόφιλον Ἰονέσκον ὅστις ὁμοῦ μετὰ τοῦ Παλαιοημερολογίτου Ἐπισκόπου Σικάγου καὶ Νητητρίτ Σεραφεῖμ (ὁμφοτέρω ἦσαν μέλη τῆς Συνόδου τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ρώσων τῆς Διασπορᾶς) ἐχειροτονήσεν αὐτὸν ὡς Ἐπίσκοπον Ταλαντίου. Σημειωτέον δ' ἀκόμη ὅτι ὄχι μόνον κατὰ τὸ ἔτος 1960, ὅτε ἐχειροτονήθη ὁ Ἀκάκιος, ἀλλὰ καὶ προγενεστέρως καὶ μεταγενεστέρως οἱ ἐν Ἀμερικῇ Ἐπίσκοποι τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς εἶχον ἀρίστας σχέσεις μετὰ «Οἰκουμενιστῶν Νεοημερολογιτῶν» καὶ συνελεγετοῦργουν ἀδεῶς μετ' αὐτῶν (πρόχειρως βλ. «Ἐνωρίαν», φύλλον 10.9.1969, σελ. 185 καὶ φύλλον 10.9.1972).

Μετ' ὀλίγον δὲ χρόνον ἀπὸ τῆς χειροτονίας τοῦ Ἀκακίου, ἡ ἐν Ἀμερικῇ Σύνοδος τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς, «ἀνταποκρινομένη εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ Βατικανοῦ», ὅπως ἀποστείλῃ Παρατηρητὰς εἰς τὴν Β' Βατικανὴν Σύνοδον, εἶχεν ἀποστείλῃ τριμελὴ ἀντιπροσωπίαν αὐτῆς, ὑπὸ τὸν Ἐπίσκοπον Γενεύης Ἀντώνιον, ἐνῷ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εἶχεν ἀρνηθῇ νὰ ἀποστείλῃ!

Τὸ τελικὸν συμπέρασμα, εἶνε ὅτι ἂν οἱ Νεοημερολογῖται ἔχωσιν ἄκυρα Μυστήρια, οὐδεὶς Κληρικὸς ὑπάρχει εἰς τὴν ὑμετέραν Παράταξιν, ἐφ' ὅσον οἱ Ἀρχιερεῖς ὑμῶν ἔλαβον τὴν χειροτονίαν παρὰ Νεοημερολογιτῶν ἢ κοινωνούντων καὶ συλλειτουργούντων μετὰ Νεοημερολογιτῶν. Ἄν πάλιν οἱ Νεοημερολογῖται ἔχωσιν ἔγκυρα Μυστήρια, ἂν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἔχη Χάριν, τότε εἶνε πράγματι Ἐκκλησία Ὁρθόδοξος, Ἐκκλησία Χριστοῦ, καὶ πᾶς ἀποχωρῶν ἐξ αὐτῆς καθίσταται σ χ ι σ μ α τ ι κ ὸ ς! Συνεννοούμεθα, ἀδελφοί;

Μετὰ τῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης
(ὑπογραφή)

ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
Ἀρχιεμάνδριτης

ΑΝΙΣΤΟΡΗΤΑ – ΑΦΙΛΟΣΟΦΗΤΑ

Τὸ ράσον καὶ ὁ «Πάνταινος»

Υπὸ Μητροπολίτου Ἀθηναγόρου (†)
τοῦ ἀπὸ Μεγάλων Πρωτοσυγγέλλων
καὶ Παραμυθίας

Εἰς σχόλιον δημοσιευθὲν ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς «ΦΩΝΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ», κατηγγελάμε Νεοημερολογίτην Ἀρχιερέα, ὅστις ἀπὸ τηλεοράσεως ὑπεστήριξε τὴν ἀποβολὴ τοῦ τιμίου ράσου. Εἰς τὸ παρὸν τεύχος δημοσιεύομεν μελέτην τοῦ Μητροπολίτου Παραμυθίας Ἀθηναγόρου (1870–1944), ὅστις ἐπιστημονικῶς πλέον ἀποδεικνύει, τὴν διάφορον ἀμφίεσιν Κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων. Ἐκ τῆς μελέτης ταύτης ἀποδεικνύεται ἡ σαθρὰ θέσις πάντων ἐκείνων, οἵτινες διὰ προσωπικοὺς λόγους ἐπιθυμοῦν τὸ «Ξεράσωμα» τοῦ Κλήρου.
† Α. Κ. Κ.

«Ἄρα οὖν ἀδελφοί, στήκετε, καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε» (Θεσσαλ. Β' 2, 15).

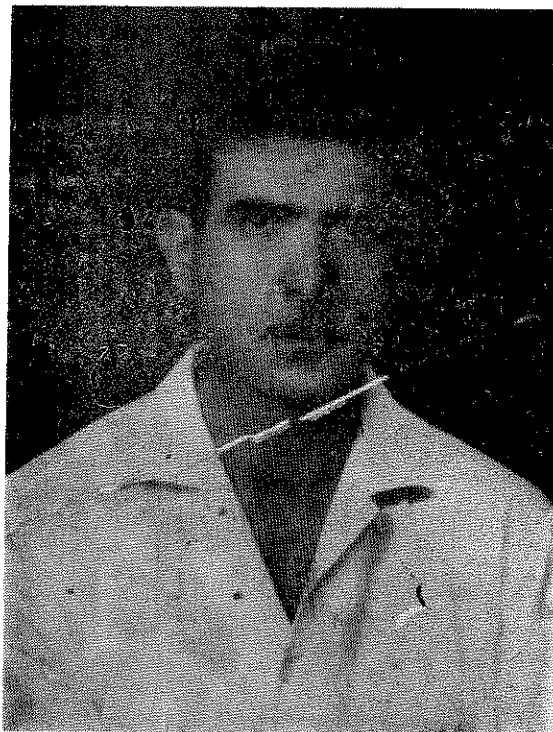
«Τὰς παραδόσεις κατέχετε» (Α' Κορ. 11, 2).

«Μὴ μέταιρε ὅρια αἰῶνια, ἃ ἔθεντο οἱ πατέρες σου» (Παροιμία ΚΒ' 28).

Ὁ «Πάνταινος», Ἐκκλησιαστικὸν ὄργανον τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας, ἐν τῷ τελευταίῳ αὐτοῦ φύλλῳ ἀσχολεῖται περὶ τῶν λεχθέντων ὑπὸ τοῦ Παναγιωτάτου Πάπα καὶ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κ. Μελετίου περὶ τοῦ Ράσου πρὸς τὸν συντάκτην τοῦ «Νέου Κόσμου», ἐξ ἀφορμῆς τῶν δημοσιευθέντων ἐν τῇ αὐτῇ ἐφημερίδι σχετικῶς ὑπὸ τῶν ἐλλογιζομένων καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, οἵτινες, ὡς λέγει, «σχολιάζοντες ἐξαντλοῦνται εἰς λεπτομερείας, ἀφήνουν δὲ ἀσχολίαστον τὸ κύριον σημεῖον τῆς συνεντεύξεως» καὶ ἐπιλέγει ὅτι «δὲν εὐθύνεται ἡ συνέντευξις διὰ τὰς ἀποπλανήσεις των».

Εἰς τοὺς κυρίους Καθηγητὰς ἀπόκειται νὰ ἀπαντήσωσιν ἂν ἐπιπληθίσαν ἢ ὄχι. Ἡμᾶς ἐνδιαφέρουν τὰ ὅσα γράφει, ἀπαντῶν εἰς τὰ γραφέντα ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Δογματικῆς καὶ κυρίως τὰ ἀκόλουθα: «Ἀδυνατοῦμεν νὰ παραδεχθῶμεν τὴν γνώμην τοῦ σοφοῦ Καθηγητοῦ καὶ συγγραφέως, διότι ἐμποδιζόμεθα ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας». Τίς δὲ ἡ γνώμη αὕτη τοῦ Καθηγητοῦ; ἡ ἐξῆς: «Κατὰ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν ὁ κληρικὸς καθιεροῦται εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦτο ἄνωθεν... ὡς δὲ τοιοῦτος ὀφείλει νὰ διακρίνεται τοῦ λαϊκοῦ, οὐ μόνον ἐν τῇ ἀξίωματικῇ αὐτοῦ ἐνεργείᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐκτὸς τοῦ Νηοῦ». Καὶ

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ Κ. ΚΙΟΥΣΗΣ

Ἀγαπημένε ἐν Χριστῷ ἀδελφέ Σταμάτιε.

Ἐγαλουχήθης εἰς τὴν εὐσέβειαν, τὰς ἀληθείας τῆς Ὁρθοδοξίας ἐβεβαιώθης, ταύτης δὲ ὑπέρμαχος ὁμολογητὴς ἀνεδείχθης καὶ τῶν πατρῶν τῆς Ἐκκλησίας Παραδόσεων ἀκόλουθος, μέχρι τελευταίας σου πνοῆς.

Υπῆρξες συνετὸς οἰκογενειάρχης, πλουτίζων εὐσεβῶς τὴν οἰκογένειάν σου καὶ καθοδηγῶν ταύτην εἰς τὴν ἀρετὴν.

Ἔλαβες τὴν κλησιν, παρὰ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ζωῆς καὶ ἀνεχώρησες ἐκ τῆς κοιλάδος τοῦ κλαυθμῶνος πρὸς τὰ οὐράνια σκηνώματα, «ἐνθα οὐκ ἔστι πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός, ἀλλὰ ζωὴ ἀτελεύτητος» πρὸς ἀνάπαυσιν.

Τὸ φωτεινὸν κατὰ τὴν θιοτήν σου παράδειγμα, θὰ παραμείνῃ ἄσβεστον εἰς τὴν σκέψιν ἡμῶν καὶ ἡ μνήμη σου παντοτεινὴ.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΚΑΡΒΕΛΑΣ

αἰτιολογεῖ ὁ «Πάνταινος», διὰ τὴν ἀδυνατεῖ ν' ἀποδεχθῇ τὴν γνώμην ταύτην.

«Ἔχομεν, λέγει, πρόχειρον ἱστορικὴν μαρτυρίαν τοῦ Ὁριγένους, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ μέγας Διδάσκαλος τῆς Ἀλεξανδρείας ὁμιλῶν περὶ τοῦ Ἡρακλᾶ, διαδόχου αὐτοῦ ἐν τῇ Διευθύνσει τοῦ Διδασκαλείου, Πρεσβυτέρου δὲ τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας λέγει ἐπὶ λέξει: Δι' ὃ καὶ πρότερον κοινῇ ἐσθῆτι χρώμενος, ἀποδυσάμενος καὶ φιλοσοφικὸν ἀναλαβὼν σχῆμα, μέχρι τοῦ δεῦρο τηρεῖ». Δηλαδή ὁ Πρεσβύτερος Ἡρακλᾶς, Σύγ-

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

† Ὁ Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

† Ὁ Θεσσαλονίκης ΕΥΘΥΜΙΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

Ἀρχιμ. Κύριλλος Κουρτέσης

Ἀρχιμ. Μελέτιος Ζευγώλης

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

A) ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Δραχμαὶ 200 ἑτησίως

B) ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Δολλάρια 20 ἑτησίως

Γ) Τμῆ ἐκδότου τεύχους δρχ. 10

Υπεύθυνος Τυπογραφείου:

ΠΑΥΛΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΣΙΑΣ

Νουάρχου Ἀποστόλη 5 - Τηλ. 32.50.563

κελλος τοῦ ἐπισκόπου Ἀλεξανδρείας Δημητρίου, κατόπιν δὲ καὶ διάδοχος αὐτοῦ ἐν τῷ Ἀποστολικῷ Θρόνῳ πρῶτος αὐτὸς ὀνομασθεὶς Πάπας, πρὶν ἢ παραδοθῇ εἰς τὴν σπουδὴν τῆς φιλοσοφίας ἐφόρει κοινὸν φόρεμα, ὅταν δὲ ἀπεφάσιζε νὰ ἐμφανισθῇ ὡς φιλόσοφος ἤλλαξεν ἐνδυμασίαν φορέσας τὸ ἐνδυμα τὸ ὁποῖον ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του ἐφόρου οἱ ἐθνικοὶ φιλόσοφοι. Καὶ συμπραίνει: «Ἡ μαρτυρία εἶναι σαφής. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν Ὁριγένους καὶ Ἡρακλᾶ, μαθητῶν τοῦ Πανταίνου οἱ ἱερεῖς ἐφόρου τὴν κοινὴν τῶν πολιτῶν ἐσθῆτα. Ἠδύνατο δὲ νὰ φορώσιν ἀκόμη καὶ τῶν εἰδωλολατρῶν τὴν περιβολήν, ἐφ' ὅσον ἐνόμιζον ὅτι ἐδίκαιον νὰ ἐμφανίζωνται ὡς φιλόσοφοι».

Ἀποροῦμεν τῇ ἀληθείᾳ πῶς ὁ «Πάνταινος» εὕρισκε σαφῆ τὴν μαρτυρίαν, καὶ ἐξάγει τὸ συμπέρασμα: «ὅτι οἱ ἱερεῖς ἐφόρου τὴν κοινὴν τῶν πολιτῶν ἐσθῆτα». Ἀλλ' ὥς ἴδωμεν τί γράφει ὁ Ὁριγένης ἐν τῇ σχετικῇ ἐπιστολῇ του.

(Συνεχίζεται)